

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 781

HET ZIJDEN KOORD VAN DEN WURGER.

20 cent

Op hetzelfde oogenblik drukte hij met de rechterhand op een onzichtbaar knopje onder het tafelblad.

NIEUWE SERIE

Het zijden koord van den Wurger

HOOFDSTUK I.

EEN IDYLLE.

Het dorpje Rosehill ligt op ongeveer vijf kilometer afstand van de noordelijke grens van Londen.

Men kan het bereiken langs een dier fraaie, gelijke en breede wegen, waarom Engeland terecht beroemd is.

Een van de tallooze locaaltreinen, die er iederen dag passeeren, brengt er den reiziger uit de hoofdstad in minder dan tien minuten.

Maar hoe dicht ook bij Londen gelegen, toch vertoont Rosehill alle kenteekenen van een landelijk plaatsje.

De lucht is er geurig en frisch, en des zomers vormt de omgeving een ware lusthof van hoog geboomte en struikgewas, afgewisseld door fraaie weiden, voor een groot gedeelte behoorend bij de landgoederen van rijke heerenboeren of renteniers.

Van Londen af loopt de weg langzaam hellend omhoog, tot hij den top van een heuvel heeft bereikt, waarop het mooie dorp gelegen is.

Van daar daalt de weg weder.

Bij den ingang van het dorp staande, kan men bij helder weder de hooge huizen en de torens van de wereldstad gemakkelijk onderscheiden.

Op ongeveer driehonderd ellen vóór het dorp ligt een fraai landhuis door een der beste architecten van Engeland gebouwd en toebehoorend aan den heer Price Westburn, een voormalig lid van het Lagerhuis, vurig jacht-liefhebber en groot-fabrikant, die daar se-

dert eenige jaren teruggetrokken leefde met zijn bejaarde vrouw en eenige vertrouwde dienstboden, niet groot in aantal, maar aan hun meester gehecht door innige banden van verknochtheid en trouw.

Veel bezoekers zag men niet op „Strawberry Hall”, welke naam aan het buitenverblijf was gegeven wegens de verbazende hoeveelheid aardbeien, welke men in den moestuin, dichtbij het huis, aantrof.

Het echtpaar had reeds een tamelijk hoogen leeftijd bereikt, was kinderloos en ontving slechts nu en dan eenige burenen en een jongen neef van mevrouw Westburn, Jack Dane geheeten.

Het had dan ook eenige verbazing in de streek gewekt, toen er, in het laatst van September, op een morgen een groote reis-auto vóór het hek van de villa stilstond, beladen met een drietal reiskoffers.

Uit deze auto was een jong meisje van omstreeks achttien jaar gestegen, wier bevallig gelaat overtogen was door een zekeren melancholischen ernst, die aanstonds de belangstelling had gaande gemaakt van eenige zoons van heeren-boeren uit de buurt, die juist te paard voorbij waren gekomen en niet hadden nagelaten diep hun hoed voor het blozende meisje af te nemen.

Het jonge meisje was slechts vergezeld door een oude dienstbode, die de grootste zorg voor haar jonge meesteres scheen te dragen.

Het duurde maar zeer kort, of de burenen

waren den naam van het jonge meisje te weten gekomen.

Zij heette Suzanne de Valois en was een Française.

Haar vader was kortgeleden gestorven en haar voogd was Graaf Winston, een rijke Engelschman, wiens prachtig buitenverblijf zich op ongeveer een half uur gaans van Roschill verhief.

Dit alles waren de bureu vrij spoedig te weten gekomen, evenals de omstandigheid, dat het jonge meisje blijkbaar voor geruimen tijd haar intrek had genomen bij het echtpaar Westburn, dat nauw bevriend was met Graaf Winston.

Maar 't rechte van de zaak wisten de bureu niet, en daarom spreekt het van zelf, dat er al spoedig fantastische geruchten over de lotgevallen van Suzanne de Valois de ronde deden.

Op een middag, toen de zon reeds naar de kim neigde, en een tamelijk koele wind de nadering van den herfst aankondigde, zat Suzanne de Valois alleen in het fraaie boudoir, dat tot haar beschikking was gesteld, verdiept in de lezing van een brief, dien zij uit een klein rozenhouten kistje had genomen, dat thans geopend op haar schrijftafel stond.

Zij schrikte op, toen er op de deur werd geklopt, en legde den brief haastig weder in het kistje, juist toen de deur open ging en een jonge man van omstreeks vijf-en-twintig jaar met een vroolijk, open gelaat en groote lichtbruine oogen, het vertrek binnentrad.

Zijn geheel glad geschoren en gebruind gelaat wees er op, dat hij veel aan sport deed en in de buitenlucht vertoefde.

Zijn bewegingen duiden op groote lenigheid en spierkracht.

Hoewel volstrekt niet breed en eerder tenger gevormd, wees zijn geheele bouw er op, dat geen enkele echt-Engelsche sport hem vreemd was.

Deze jonge man was Jack Dane, de neef van mevrouw Westburn.

Hij bleef in afwachtende houding aan de deur staan en zeide toen in voortreffelijk Fransch:

— Ik hoop niet, dat ik u stoer, mademoiselle Suzanne! Uw trouwe dienstmaagd had mij verteld, dat oom en tante een kort bezoek afleggen bij Graaf Winston. Ik wist niet, dat ik hen niet thuis zou vinden, en daar ik vol verlangen was met u te spreken.....

Het jonge meisje boog het hoofd, terwijl een vluchtig rood haar wangen kleurde.

— Gij weet wel, dat gij altijd welkom zijt, mijnheer Jack! zeide zij zachtjes. Maar ik weet toch niet, of het wel goed is, dat ik...

De jonge man viel haar lachend in de rede.

— O, gij hoeft niet bezorgd te zijn, dat men het u kwalijk zal nemen bij afwezigheid van oom en tante een familielid te ontvangen. Ik weet wel, dat men in Frankrijk in dat opzicht zeer streng is, maar ik verzeker u, dat hier in Engeland meer vrijzinnige opvattingen heerschen, en toch is het gevoel van welstand en eer wellicht bij geen enkel ander volk zoo zeer ontwikkeld als juist bij ons!

— Het is mogelijk, mijnheer Jack! Maar zouden wij toch liever niet wat in het park gaan wandelen?

— Maar ik verlang niets liever, Miss Suzanne! antwoordde de jonge man haastig.

Hij hield hoffelijk de deur voor haar open en de jongelieden schreden de gang door naar de voorzijde van het huis.

Een breede deur gaf toegang tot het terras, vanwaar men met eenige treden kon afdalen naar het fraaie park, hetwelk het buiten omringde.

Gedurende eenigen tijd liepen de beide jongelieden zwijgend naast elkander voort.

Zij bevonden zich nu onder het hooge geboomte, daar reeds de duisternis langzaam begon te vallen.

— Weet gij wel dat ik het een uitstekenden inval van uw voogd, Graaf Winston, vond om u onder de hoede van oom Price te stellen? klonk plotseling de stem van Jack Dane.

— Waarom? vroeg het jonge meisje zachtjes.

— Vraagt gij dat nog, Miss? Ik ken u pas sedert een paar weken! Ik wil erkennen, dat ik hier in dien tijd meer aan huis ben gekomen, dan ik vroeger wel placht te doen, ofschoon ik zeer veel van tante en oom houd! En toch — van het eerste oogenblik dat ik u zag heb ik gevoeld, dat gij een groote plaats in mijn leven zoudt innemen.

Onder het spreken had Jack Dane de linkerhand van het jonge meisje gegrepen, die zij hem na eenig tegenstribbelen liet.

Zij stonden nu stil dicht bij een zeer zwaren eik, niet ver van den straatweg naar Londen.

Het jonge meisje had het hoofd gebogen.

Haar teedere wangen waren rood gekleurd.

Toen ging Jack Dane voort en zijn stem had een warmen klank:

— Miss Suzanne — gij zijt nog zeer jong! Ik zou het mij tot een oneer rekenen, wanneer ik dwang op uw besluit wilde oefenen, maar zeg mij slechts dit eene: wilt gij mij niet een klein beetje hoop geven?

Nu pas hief het jonge meisje het lief gelaat naar den spreker op.

Het begon reeds donker te worden, maar

het was toch nog licht genoeg om Jack Dane in staat te stellen iets in de groote blauwe oogen van het jonge meisje te zien, dat zijn hart luid bonzend in zijn borst deed kloppen.

Hij bukte zich en drukte een langen kus op het trillende handje, dat in zijn gebruinde rechterhand rustte.

Toen richtte hij zich weder op.

Zijn bruine oogen glinsterden.

— Ik kan u niet zeggen, hoe innig gelukkig gij mij hebt gemaakt, Miss Suzanne. Gij kent mijn omstandigheden! Ik ben maar een pas beginnend electro-technisch ingenieur, zonder eigen kapitaal! Maar ik ben sterk en jong en ik weet zeker, dat ik zal slagen. En als gij op mij wilt wachten, dan zweer ik u, dat ik zal werken als een paard om u spoedig de mijne te mogen noemen!

Op dit oogenblik deed een zacht geritsel in het zware kreupelhout van de heg, de beide jongelieden tegelijkertijd opzien.

De wind was geheel gaan liggen.

Toch scheen het jonge meisje te huiveren.

— Wat was dat? vroeg zij angstig.

— Wat zou het geweest zijn, liefste? antwoordde Jack glimlachend. Waarschijnlijk een vogel die zich wat verlaat heeft en naar zijn nestje is komen vliegen.

— Ja, dat zal het wel geweest zijn! hernam Suzanne aarzelend, maar er was nog een verschrikte blik in haar oogen, waarvan de jonge man de betekenis niet kon raden.

Hij vervolgde:

— Graaf Winston heeft oom Prince van je omstandigheden op de hoogte gesteld, ik weet ze echter niet, want oom schijnt daaromtrent het stilzwijgen te moeten bewaren. Maar wat raakt mij dat? Ik heb je lief, en dat is voor mij genoeg! Stel slechts vertrouwen in mijn werkkraacht — en ik zal over eenige jaren de gelukkigste van alle mannen zijn.

Weder deed zich hetzelfde geristel hooren.

Suzanne slaakte een lichten kreet.

— Heb je het gehoord, Jack?

— Wat dan, mijn liefste?

— Het geritsel in de heg!

— Zeker, meisje — maar wat zou dat? Je bent toch niet bang?

— Jawel, Jack! Ik ben bang! antwoordde het meisje met onderdrukte vrees in haar stem, terwijl haar geheele tenger lichaam beefde.

Zonder te antwoorden snelde Jack Dane voorbij den dikken eik naar de lage heg, die op ouderwetsche wijze zeer breed was gehouden en geheel vlak gesnoeid.

Hij boog zich zoover hij kon over de heg heen en keek den weg naar beide zijden af.

Deze was echter geheel verlaten.

Niets deed zich zien dan heel in de verte een kleine boerenkar, die met schommelende bewegingen voortsukkelde.

Spoedig keerde Jack weder naar het jonge meisje terug.

Zijn gelaat nam een verbaasde uitdrukking aan, toen hij zag hoezeer dit schijnbaar onbetekende voorval haar scheen te hebben aangegrepen.

Haar gelaat was zeer bleek en met groote oogen staarde zij recht voor zich uit over den weg heen in de verte.

— Maar wat is er dan toch, Suzanne? riep Jack uit.

— Heb je het niet gezien? vroeg het meisje nauwelijks hoorbaar.

— Iets gezien? Wat zou ik hebben moeten zien?

— Dat roode ding in de heg! antwoordde Suzanne, terwijl zij zich dicht tegen den jongen man aandrong, als om bescherming bij hem te zoeken.

De verbazing van Jack Dane nam toe.

— Een rood ding? herhaalde hij verwonderd. Maar ik verzeker je, dat er volstrekt niets te zien was!

— Toch wel, Jack! drong het jonge meisje aan. Ik verzeker het je. Ik heb iets roods in de heg gezien, dat plotseling weer verdween, juist toen jij weg ging.

De jonge man schudde het hoofd.

— Het moet verbeelding geweest zijn, liefste! zeide hij sussend, terwijl hij teeder zijn arm om haar schouder legde. Kom, wij zullen naar huis terugkeeren. Ik ben oom zeer veel verschuldigd en ik wil hem dadelijk gaan zeggen, dat wij ons verloofd hebben.

Zich steeds tegen den jongen man aandrukkend en nu en dan een schichtigen blik achter zich werpend begaf Suzanne zich, vergezeld van Jack Dane, weder naar het landhuis terug.

Ofschoon de duisternis nog niet geheel gevallen was, waren hier en daar de lichten reeds opgestoken.

— Oom en tante zijn thuis, fluisterde het jonge meisje, terwijl opnieuw een teeder rood haar wangen kleurde. Ik zie licht in de huiskamer.

Op hetzelfde oogenblik liet zij den arm van den jongen ingenieur los en vloog licht als een gazelle naar haar boudoir, terwijl Jack Dane na eenige aarzeling het vertrek binnentrad, dat meestal als de gemeenschappelijke zitkamer werd gebruikt.

Suzanne had goed geraden — het echtpaar was van zijn bezoek aan Graaf Winston terug-

gekeerd en zat nu aan de groote tafel midden in het vertrek de avonbladen te lezen, die kort geleden met den trein van Londen waren gekomen.

Op het geluid van de opengaande deur hieven beiden hun hoofd op en wierpen een blik vol liefde op den jongen man.

Niet zonder moeite en broksgewijze, deelde Jack Dane mede, wat er zooeven in het park was voorgevallen, terwijl hij steeds zijn bruine oogen vol verwachting op het gelaat van zijn oom gevestigd hield.

Deze had nu en dan het grijze hoofd geschud en zijn vrouw een snellen blik toegeworpen.

Toen Jack Dane zijn bekentenis geëindigd had, zeide Price Westburn :

— Hoor eens, mijn jongen ! Je bent ongeveer onze eenige familie en het spreekt dus vanzelf, dat ik groot belang stel in alles wat je doet. Ik bekleed voor jou ongeveer de plaats van een vader, is het niet zoo?

Met glinsterende oogen greep Jack Dane de hand van den ouden man en drukte die krachtig, terwijl hij aangedaan zeide :

— Dat weet God, oom ! Gij hebt mij in staat gesteld om mijn studies te voltooien en zonder u zou ik het nooit gebracht hebben, tot wat ik ben.

— Nu dan, vervolgde de oude heer, je wilt met Suzanne de Valois trouwen en ik geloof

niet, dat je een betere keus zoudt kunnen doen; hoe kort wij haar ook nog kennen ! Graaf Winston kent haar langer en was een vertrouwd vriend van haar vader aan wien hij heeft moeten beloven haar als voogd te zullen dienen. Er hebben in het korte leven van het jonge meisje reeds zonderlinge gebeurtenissen plaats gegrepen, die je later wel eens zult te weten komen. Ik zelf ken ze trouwens niet in hun vollen omvang, want Suzanne bewaart er het stilzwijgen over en Graaf Winston, die er goed van op de hoogte schijnt te zijn, praat er in het geheel niet van ! Het spreekt vanzelf dat ik dat stilzwijgen eerbiedig, maar de Graaf heeft mij ook het dringend verzoek gedaan, toen hij mij verzocht het jonge meisje voorloopig onder mijne hoede te nemen, aan niemand iets mede te deelen van haar levensomstandigheden, behalve dat haar vader en hare moeder edele, zeer ontwikkelde menschen waren. Over het overige mocht ik mij niet uitlaten, voordat Suzanne meerderjarig was geworden, of wel in het huwelijk was getreden.

— Maar oom, zoo viel Jack Dane den ouden heer in de rede, ik vraag daar ook in het geheel niet naar. Het is mij immers voldoende als gij er voor in staat, dat de ouders van Suzanne eerbiedwaardige, hoogstaande menschen waren ! De rest doet er volstrekt niets toe !

HOOFDSTUK II.

EEN BRIEF.

Den volgenden morgen zaten Graaf Winston en zijn vriend Jack Mugdale in de ontbijtzaal van het prachtige landhuis, op ongeveer een half uur loopens van de villa der Westburns.

Deze kamer zag over een tamelijk breeden voortuin uit op den breeden weg naar Londen.

De beide groote ramen stonden wijd open en lieten den heerlijken geur van de tallooze bloemen in den tuin naar binnen stroomen.

Het ontbijt was juist beëindigd en de beide heeren waren bezig aan het lezen van een stapeltje brieven hetwelk de eerste post gebracht had.

De lectuur scheen niet erg opwekkend te zijn, want van tijd tot tijd onderdrukte de Graaf een geeuw.

Mugdale zag op.

— Verveel je je al, Edward? vroeg hij met eenig verwijt in zijn stem.

— Vervelen is het woord niet ! Maar toch erken ik, dat het buitenleven voor mij op den langen duur weinig aantrekkelijks zou opleveren ! Kortom — ik ben liever John Raffles de Groote Onbekende, dan Graaf Winston. En zeg mij eens eerlijk of jij ook niet liever Charles Brand, de eenige vriend van Raffles bent, dan een zekere heer Mugdale?

Charles Brand lachte.

— Eerlijk gezegd — ja ! Ook ik moet bekennen, dat het buitenleven zeer veel voor heeft, mits men het niet te lang rekt. Het is hier buitengewoon schoon, maar als men gewend is aan avonturen in de groote steden, dan begint die schoonheid na veertien dagen wel wat zwaar te vallen ! Intusschen geloof ik, dat deze korte rust je zeer veel goed zal doen ! Ik voor mij ben nog niet geheel en al bekomen van onzen dollen rem om de geheele wereld, om Suzanne de Valois te bevrijden uit de handen van professor Shydrift, die haar onder

onzen neus had ontvoerd om het fortuin van het jonge meisje in handen te krijgen!

— Ik ontken niet, dat wij bij die gelegenheid zwaren arbeid hebben verricht! hernam Raffles glimlachend. En zonder onzen Typhoon, zouden wij waarschijnlijk ook niet in ons voornemen zijn geslaagd, om het jonge meisje weder te bevrijden. Het is mij een bevredigend bewustzijn, dat zij zich thans bevindt onder de hoede van mijn goeden vriend Graaf Westburn, terwijl wij Shydrift hebben achtergelaten op de spoorbaan tusschen San Francisco en New-York, waar hij uit den snel rijdenden trein gesprongen was.

— Heb je Westburn op de hoogte gesteld van de omstandigheden, waaronder het jonge meisje door haar vader aan je werd toevertrouwd?

— Niet meer dan noodig was om hem den samenhang te doen begrijpen! Hij kende mijn vriendschap voor de Valois, en hij weet ook, dat het meisje een zeer groot fortuin te wachten staat zoodra zij meerderjarig is, maar je zult wel begrijpen, dat ik er hem geheel onkundig van heb gelaten, dat Suzanne door een toeval met mijn ware hoedanigheid bekend is geraakt.

— Maar acht je dat niet een weinig gevaarlijk?

— Volstrekt niet! Niet gevaarlijker dan dat jij het zelf weet, beste Charles! Suzanne is niet ondankbaar en zij beseft zeer goed de grootte van den dienst, dien ik haar bewezen heb.

De beide vrienden vatten de lectuur van hun brieven weder op.

Eensklaps keek Charles op, toen hij zijn vriend een onderdrukten kreet van schrik en verwondering hoorde uiten.

— Wat is er? vroeg hij verwonderd.

— Zal die ellendeling haar dan nooit met rust laten? mompelde Raffles in zich zelf.

— Wat lees je daar toch, beste Edward! vroeg Charles terwijl hij opstond en naast zijn vriend kwam staan, wiens gelaat een strakke uitdrukking had verkregen.

— Luister, dan zal ik het je voorlezen! De brief is van Suzanne en werd hier waarschijnlijk vanochtend door een bediende van het landhuis bezorgd. Er bevindt zich een postzegel, noch een stempel op!

Raffles liet zich achterover in zijn stoel vallen en begon te lezen.

Mijn waarde Voogd!

Ik schrijf u dezen brief zeer laat in den avond en nog onder den indruk, van het-

geen er in de laatste dagen gebeurd is! Ik weet nu wie gij zijt, maar ik bezweer u, dat mij dit niet zal weerhouden, om mijn geheele hart bij u uit te sorten. Gij hebt u voor mij een edelmoedig, dapper beschermmer betoond, die met gevaar van eigen leven, alles in het werk hebt gesteld, ja zelf een groot vermogen hebt moeten uitgegeven, om mij door de geheele wereld heen te volgen en mij te bevrijden uit de handen van een nietswaardigen ellendeling.

Gij kent Jack Dane immers, mijn lieve voogd? Gij hebt u immers reeds eenige malen in gunstigen zin over den jongen ingenieur uitgelaten? Welnu, hij heeft mij lief! Ik ben er trotsch op om het te bekenen. Gisteren heeft hij mij zijn hart geopend, maar maak u niet bevreesd, hij heeft mij eenige jaren bedenktijd gegeven! Mijnheer Westburn en zijn lieve vrouw weten er al van, want Jack heeft hen aanstonds op de hoogte gebracht.

Zie zoo, dat is mij van het hart. Dit is het aangename, het heerlijke gedeelte van mijn brief. Maar nu komt er iets, dat mij met veel zorg en angst vervult. En toch zult gij mij misschien uitlachen als ik het u mededeel.

Raffles hield even op met lezen en wierp een zwaarmoedigen blik door het open raam over den schoonen tuin, naar den breeden straatweg, die daar langs liep.

Hij slaakte een diepen zucht en vervolgde toen de lezing van zijn brief:

Het onaangename is, dat ik u niets zekers kan melden, en toch heb ik het gevoel, alsof men mij voortdurend bespiedt, en alsof er onophoudelijk vijanden in mijn onmiddellijke nabijheid zijn. Gij begrijpt wel wat ik bedoel. Het is vreeselijk om het te moeten zeggen, maar ik heb een vaag voorgevoel, dat mij zegt, dat die vreeselijke Shydrift mij weder op het spoor is! Een paar dagen geleden reed ik te paard uit. Gij weet wel, dat Sultan een zeer mak dier is. Welnu, op een tamelijk eenzaam gedeelte van den breeden weg begon hij plotseling te stijgen, zoodat ik moeite had in het zadel te blijven. Verschrikt keek ik rond om naar de oorzaak van zijn plotselinge schuwheid te zien. Aan mijn rechterhand liep de weg naast de sloot, die den weg scheidt van de weilanden daarnaast. Ik kon niemand ontdekken maar een zonderling ding trof mijn aandacht. Het was iets roods, dat afstak

tegen het groen van de heg. Niet zonder moeite dwong ik Sultan om er heen te gaan, maar wij hadden de plek nog niet bereikt, of het roode ding verdween plotseling. De avond begon reeds te vallen en het was niet meer zoo gemakkelijk alles te onderscheiden. Ik hield mijn onrustig geworden paard in en gleef geruimen tijd wachten. Maar het bleef doodstil, en daarom keerde ik maar weder naar huis terug.

Den dag daarop zat ik rustig in mijn boudoir, waarvan het venster uitziet op een tamelijk smal zijpad tusschen ons huis en dat van onzen buurman, toen mijn aandacht plotseling getrokken werd door een man met een klein draaiorgel en een aap, die onbewooglijk stilstond en naar ons huis scheen te kijken. Eindelijk vielen zijn oogen op mijn venster. Ik geloof dat ik er te ver van afzat dat hij mij kon zien, maar toch bleven zijn blikken langen tijd onafgewend op het raam gevestigd. Ik stond op en ging langzaam naar het venster toe. Toen nam de man zijn klein orgeltje dadelijk op den rug en en verdween met den aap op zijn schouder.

Den dag daarop werd ik op straat aangesproken door een bedelaar, die naar zijn uiterlijk en zijn gelaat te oordeelen minstens zeventig jaar moest zijn. Maar toen hij mij zijn hand voorhield, terwijl hij met jammerende stem een aalmoes vroeg, zag ik dat die hand zeer blank en goed onderhouden was. Er kwamen op dat oogenblik een paar wandelaars aan, bij wie ik mij snel voegde.

Nog eenige malen had ik van die ontmoetingen, en gisteren heb ik weder het roode ding in de heg gezien. Dat was toen ik met Jack Dane in het park dicht bij den zwaren eik stond te praten. Ik hoorde ook duidelijk een geritsel, maar toen Jack ging kijken om mij gerust te stellen was er volstrekt niets te zien. Hij lachte mij een beetje uit, maar ik verzeker u, dat ik zeer verschrikt en zenuwachtig was.

Nu hoop ik, lieve voogd, dat ik u niet noodeloos ongerust heb gemaakt, maar ik weet hoeveel belang gij in mij stelt en daarom heb ik gemeend, u niet onkundig van een en ander te mogen laten! Komt gij ons spoedig weer eens opzoeken? Jack en ik verlangen er erg naar.

Uw toegenegen

SUZANNE DE VALOIS.

Raffles liet den brief langzaam zakken. Hij had zijn dunne lippen oopen geknepen

en tuurde door zijn half gesloten oogen naar buiten.

Charles had zwijgend geluisterd.

Nu wendde hij zich tot Raffles met de vraag:

— Wat denk je er van?

— Ik geloof dat wij verstandig zullen doen, de zaak volstrekt niet licht op te vatten! antwoordde Raffles ernstig. Ik ken Shydrift! Ik weet wie hij is! Niet voor niets wordt hij de koning der misdadigers genoemd! De middelen van dien man zijn niet te beseffen! Zij zijn even talrijk en misschien nog wel talrijker dan de mijne. Want niet alleen beschikt hij over een groot forutuin, maar tevens heeft hij over de geheele wereld duizenden helpers in zijn dienst, allen leden van een of ander misdadigersgenootschap, die hun geheimzinnigen chef blindelings gehoorzamen.

— En het ergste is, dat maar zeer weinig personen weten, wie zich achter den geleerde Shydrift verbergt! riep Charles uit.

— Ja, behalve ik, zullen het er maar heel weinig zijn, en het is treurig maar waar — als ik hem in mijn hoedanigheid als Lord Winston aan de politie zou overleveren, zou ik zeker een uur later door een zijner ontelbare handlangers op mijn beurt verraden zijn.

— Maar kan Suzanne de beteekenis van die kleine voorvallen niet overschat hebben? vroeg Charles.

— Dat geloof ik haast niet! antwoordde Raffles. Zij is een te schrandere meisje, dat zeker zeer goed oplet en haar oogen den kost geeft, om zich door den schijn te laten bedriegen.

— Maar dat roode ding waar zij het over heeft?

— Wel, rood is een vrij opzichtige kleur! hernam Raffles. Als zij iets gezien heeft, dat rood was, dan zal het er waarschijnlijk ook wel geweest zijn. Vergeet ook niet, dat het geval zich nu reeds twee malen heeft voorgedaan, zoodat er van een vergissing wol geen sprake zal zijn.

— Maar waartoe zal dit alles dienen?

— Nu, het lijkt mij nogal duidelijk! Shydrift heeft natuurlijk zijn plannen nog niet opgegeven.

— Hij zal dus werkelijk hopen, Suzanne nog eens in handen te krijgen?

— Ja! Een man als hij geeft de hoop zoo snel niet op! Er zijn voor hem zeer groote belangen aan verbonden. Hij weet zeer wel, dat Suzanne een bijzonder groot fortuin te wachten heeft, en dat hij, op zijn minst genomen, een zeer hoogen losprijs voor haar zou kunnen vragen. De schelm weet te goed, dat

ik dien zou betalen, al vroeg hij een millioen. En toch vrees ik, dat er ditmaal nog iets anders achter zit!

Raffles nam den brief nog eens ter hand en nu verscheen er een flauwe glimlach om zijn lippen.

— Hoe vindt jij Jack Dane? vroeg hij.

— Een zeer schrandere, en een zeer bekwame jongen! antwoordde Charles. Een knap uiterlijk niet alleen, maar ook een echt sportsman, een 'goed hart, en een sterk ontwikkeld gevoel van eer.

— Je hebt hem met weinig woorden voortreffelijk geschilderd, beste Charles. Ook ik heb dien indruk gekregen. Wel ken ik hem pas sedert twee weken, maar ik geloof te mogen zeggen, dat mijn menschenkennis toereikend is, om in dien korten tijd een oordeel over mijn medemenschen te kunnen vormen. Bovendien — al had ik hem slechts een uur kunnen gadeslaan in gezelschap van zijn oom en tante, dan zou dat voor mij voldoende zijn geweest. Een jongen die zelf nog een oude moeder heeft, en toch zoo hartelijk is tegenover zijn bloedverwanten, moet een goed hart hebben!

— Je hebt gelijk! Herhaaldelijk brengt hij iets mede voor de oude vrouw, uit de stad, wat hier niet zoo gemakkelijk te verkrijgen is! Voor zijn oom tabak, zaden en planten en bloemen, en andere dingen, waarop de oude man verzot is. Zij houden dan ook zeer veel van den jongen, dat is aan alles te zien.

— Nietwaar? En daarom geloof ik ook niet, dat ik mij als voogd zou verzetten tegen een huwelijk tusschen de jongelui — verondersteld, dat iemand als ik daar het recht toe had! voegde hij er op bitteren toon aan toe.

— Dat heb je, Edward! zeide Charles eenvoudig, terwijl hij hem de hand op den schouder legde.

— Geloof je? vroeg Raffles, terwijl er een melancholiek lachje over zijn gelaat vloog.

— Ik ben er zeker van! Naast de ziel van Lord Lister, bezit je ook het gemoed van Lord William Aberdeen, en in die hoedanigheid heb je zeker het recht je meening te doen hooren.

Raffles stond op.

Zijn oogen schitterden.

— Nu, als dat zoo is, dan zullen wij nog heden eens met Suzanne praten! Het is waar ook — wij hebben voor heden een uitnoodiging om te komen dineeren. Misschien moet bij die gelegenheid het brandende vraagstuk wel besproken worden! voegde hij er glimlachend aan toe.

— Je vergist je maar een kleinigheid, Edward! merkte Charles kalm op. De uitnoodiging is niet voor twee personen. Ik heb de kaart nog zooeven in mijn handen gehad.

— Maar beste jongen, je bent er toch bijna even vaak geweest als ik! riep Raffles uit.

— Dat is wel mogelijk! hernam Charles kalm, maar dit is geen gewoon partijtje! Je wordt ditmaal meer uitgenoodigd in je kwaliteit als voogd, dan als buurmen! Neen, ik denk er niet aan om je te vergezellen!

— Je hebt misschien wel gelijk! hernam Raffles. Welnu, blijf dan hier en doe ook de oogen goed open. Van uit de dakvensters heb je een voortreffelijk uitzicht over den weg en met behulp van een onzer sterkste kijkers valt er misschien wel een en ander te ontdekken!

— En wanneer ik iets ontdek? vroeg Charles.

— Dan moet je mij onmiddellijk waarschuwen. Je weet, dat onze woning telefonisch verbonden is met die van Price Westburn. Ik schijn door een zeker voorgevoel te zijn gedreven, toen ik het voorstel deed, om onze woningen direct te laten verbinden!

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK III.

EEN TELEFOONREPARATIE.

Ongeveer twee uur in den middag van dienzelfden dag bevond de familie Westburn zich op het terras van het fraaie landhuis.

De lunch was zooeven gebruikt.

Als eenige gast had Jack Dane aan tafel gezeten.

De waarheid gebiedt echter te erkennen, dat de jonge man ditmaal de meeste aandacht wijdde aan zijn meisje.

De oude lui schikten er zich echter goedig in en wierpen elkander slechts nu en dan een veelzeggenden blik toe.

Zij zaten nu op het terras en keken het jonge paartje na, dat juist om den hoek van de laan in den grooten tuin verdween.

Eenigen tijd liepen Suzanne en Jack zijgend naast elkaar voort.

Over de zachte trekken van de jonge Française lag een glans van innig geluk verspreid.

Nu en dan hief zij de schoone blauwe oogen naar den jongen man op, om ze spoedig weer neder te slaan, zoodra ze zijn vurigen blik ontmoette.

— Verbeeld ik het mij, mijn Jack, of ben je in het laatste kwartier wat stil? vroeg het jonge meisje eindelijk.

De jonge man schrikte op.

— Ben ik werkelijk wat stil geweest? vroeg hij. Vergeeft het mij maar, Suzanne, ik dacht aan iets, dat mij sedert eenige dagen op on-aangename wijze bezig houdt!

— Maar wil je mij dat dan wel eens dadelijk zeggen, ondeugende jongen! riep Suzanne op bestraffenden toon. Wij mogen nu volstrekt geen geheimen meer voor elkaar hebben. Zeg gauw wat het is!

Jack Dane schon even na te denken.

Toen hief hij met een ruk het hoofd op en zeide op zachten toon:

— Ja, je hebt gelijk, ik mag niets voor je verborgen houden! Welnu dan! In den laatsten tijd is het mij opgevallen, dat Percy Brashfield hier zeer veel aan huis komt!

Op het hooren van dezen naam had het jonge meisje schichtig het hoofd ter zijde gowend.

Jack Dane stond stil en greep de beide handen van Suzanne de Valois:

— Ik kan het niet helpen, mijn lieveling, maar ik ben jaloeersch! Die jonge man is rijk, hij is zeer geestig, hij heeft wat wij mannen een knap uiterlijk noemen en de vrouwen

zeggen, geloof ik, zelfs van hem, dat hij schoon is. Welnu, ik hoop voor God, dat ik mij vergis, maar ik meen te hebben opgemerkt, dat hij je sedert eenige dagen meer aandacht wijdt, dan men verplicht is te bewijzen aan den logeergast van een man, naast wiens landhuis men toevallig zelf een kleine villa heeft gehoord.

— Je vergist je, Jack! zeide het meisje op zachten toon, met nog steeds afgewenden blik.

— Neen, Suzanne, ik vergis mij niet, her-nam Jack Dane ernstig. De liefde is niet blind, maar ziet integendeel zeer scherp! Hij vergezelt je wel eens op wandelritten, hij heeft hier reeds eenige keeren gedineerd, hij brengt bloemen voor je mee, hij heeft zelfs aangeboden om je te leeren teekenen, wat hij zelf voortreffelijk doet — kortom, hij zoekt naar alle gelegenheden om in je nabijheid te zijn — en liefst zonder dat er derden in de buurt zijn. Maar hoe is het, Suzanne — je antwoordt niet? Groote God — zou Percy reeds zooveel indruk op je gemaakt hebben?

Nu wendde Suzanne met een ruk haar lief gelaat naar den jongen man toe.

— O, Jack! riep zij uit. Hoe kun je dat denken! Jou en jou alleen heb ik lief! Het is waar — Percy Brashfield heeft mijn belangstelling gewekt, maar ik bezweer je, dat ik geen ander gevoel voor hem koester, dan dat van vriendschap.

— Ik dank je voor die woorden, Suzanne! Ik dank je! Maar hij? Heeft hij het ook bij die vriendschappelijke gevoelens gelaten? Heeft hij het nooit gewaagd, je van liefde te spreken?

Opnieuw wendde het jonge meisje het hoofd af, terwijl weer een vluchtig rood haar wangen kleurde.

— Hij heeft wel eens.... begon zij haperend.

— Zeg maar niets meer, Suzanne, viel de jonge man haar in de rede, terwijl hij een snel gebaar maakte. Ik wil het je niet moeilijk maken. Welnu, dan dank ik God, dat ik gisteren den moed had, te zeggen, wat er in mij omging. En als Percy Brashfield het nu nog zou wagen je last g te vallen, dan zweer ik je....

Maar het jonge meisje had Jack met een snel gebaar de kleine hand op den mond gelegd.

— Neen, Jack, dat mag je niet zeggen! Hij zal nu zelf wel inzien, dat alle hoop vruchteloos is, hetgeen ik hem trouwens reeds heb te kennen gegeven!

— Dat zou ik hem tenminste sterk aanraden! hernam Jack Dane op grimmigen toon. Anders zou ik 'm doen inzien, dat er niet met mij te spotten valt!

Spoedig veranderen de jonge lieden het onderwerp van hun gesprek, terwijl zij langzaam door de lanen van het heerlijke park liepen.

Toen zij, na een wandeling van bijna een uur weder naar het terras terugkeerden, zagen zij reeds van uit de verte, dat er een gast was.

Jack Dane bleef als aan den grond genageld staan.

— Daar is hij al weer! siste hij tusschen de tanden. Zie je wel, dat hij hier is, dat hij juist heengaat, of dat hij zooeven verschenen is?

Met een vleiend gebaar legde het meisje de hand op den arm van den jongen man.

Zij gevoelde, hoe deze trilde van opwinding en drift.

— Jack! kwam het fluisterend en aanhalig over haar roode lippen.

— Wees maar stil, liefste! zeide de jonge man. Je hebt mij gezegd, dat ik niets te vreezen heb, en dat is mij voldoende — voorloopig tenminste. Maar je moet mij een arm geven — ik wil hem toonen, dat ik rechten op je heb!

Gewillig legde Suzanne haar kleine hand op den arm van den jongen ingenieur.

Met vasten stap en opgericht hoofd schreed Jack Dane op het terras toe.

Toen het jonge paar de eerste treden bereikt had, stond de gast op.

Percy Brashfield mocht inderdaad schoon worden genoemd!

Hij was lang, krachtig gebouwd, en had een licht gebruind, zeer regelmatig gelaat, waarin twee groote zwarte oogen schitterden, overweld door dichte als met een penseel getrokken wenkbrauwen.

Zijn welig zwart haar behoefde geen enkele kunstgreep, om in bevallige krullen langs zijn slapen te golven.

Hij was met verijnden smaak, maar toch volstrekt niet als een dandy gekleed.

Zijn gespierde handen waren uitstekend verzorgd.

En toch, ondanks zijn innemend voorkomen, had deze jonge man van den aanvang af een bijna onoverwinnelijken afkeer ingeboezemd aan Jack Dane, ofschoon het duidelijk merkbaar was, dat hij alle moeite deed om de vriendschap van den jongen ingenieur te winnen.

Percy maakte een hoffelijke buiging, kwam de treden van 't terras af, en stak Suzanne de hand toe en zeide:

— Goeden dag, Miss! Ik ben zoo vrij geweest persoonlijk de portefeuille met reproducties naar de teekeningen van Rembrandt te komen brengen, waarover wij gisteren gesproken hebben.

— O, dat is zeer vriendelijk van u, mijnheer Percy! antwoordde het jonge meisje.

Daarop stak de gast Jack Dane hartelijk de hand toe, welke de jonge ingenieur blijkbaar met eenige aarzeling aannam.

— Ik ben blij u te zien, mijnheer Dane! riep Percy vroolijk uit. Mijnheer Westburn heeft mij zooeven op de hoogte gesteld van het groote geluk, dat u is wedervaren, wilt gij mij toestaan, u daarmede van harto te feliciteeren?

— Ik dank u! zeide Jack tamelijk kortaf. Maar nu kwam Westburn aanloopen.

— Hoor eens hier, Jack, riep hij al uit de verte, half schertsend, half knorrig uit. Dat gat zoo niet! Je hebt mij beloofd de elektrische installatie in orde te zullen maken en nu wandel je maar met Suzanne door het park! Je weet, hoe gaarne ik mijn kliene draaibank in orde zou hebben!

Jack Dane maakte zijn verontschuldiging.

Hij wist, dat zijn oom een groot knutselaar was en in een daartoe bestemde kamer van het landhuis een soort werkplaats had ingericht, waar hij allerlei werkzaamheden, zooals het timmeren van kippenhokken, het uitzagen van allerlei wonderlijke gebruiksvoorwerpen en andere dingen, vervaardigde.

Eenige dagen geleden was hier een kleine draaibank neergezet, die door een electromotor in beweging kon worden gebracht.

Ook de motor stond er reeds, maar de elektrische geleiding was nog niet aangebracht.

Ook een huis-telefoon, waardoor het mogelijk kon worden, dat de heer des huizes zich van uit zijn werkplaats in verbinding met zijn vrouw zou kunnen stellen, wachtte op aansluiting.

Jack Dane begreep al te goed, dat hij wel verplicht was zijn belofte na te komen.

— Ik ga dadelijk aan het werk, oom! riep hij opgewekt uit. Ik heb alles bij mij. Mijn tasch met werktuigen en genoeg koperdraad om er desnoods een verbinding met Londen mee te kunnen aanleggen. Het s slechts een paar uren werk, en dan kunt gij naar harte lust aan het draaien van stoelpooten en schaakstukken gaan.

— Zoo mag ik het hooren, mijn jongen

riep de oude heer vroolijk uit. Suzanne zal je aanstonds wel een kop thee komen brengen, voegde hij er knipoogend aan toe. Dat zal je zeker wel bevallen.

Jack Dane antwoordde niet, maar wierp het meisje een veelzeggenden blik toe.

Hij drukte haar innig de hand, knikte zijn tante vriendelijk toe, maakte een afgemeten buiging voor Percy Brashfield en daalde het terras af, teneinde langs den kortsten weg de werkplaats te bereiken.

Hij had zijn tasch reeds neergezet.

Deze bevatte een nijptang, eenige schroevendraaiers, een zwaren hamer en nog eenige andere werktuigen.

Naast de tasch stonden eenige rollen geïsoleerd en glad koperdraad, benevens een klein toestel om de goede functioneering van het telefoontoestel te kunnen onderzoeken.

De jonge man trok zijn jas uit en toog aanstonds aan het werk.

Hij maakte verschillende draden los en weder vast en was spoedig in zijn arbeid verdiept.

Plotseling hield hij op.

Het scheen hem toe, alsof hij snelle schreden in de gang had gehoord.

Hij liep naar de deur en zag juist, hoe Percy Brashfield op de telefoon toetrad, die dicht bij de deur naar het terras aan den gangmuur was bevestigd.

Brommend ging de jonge man weer aan het werk.

Hij was nu bezig met het aanbrengen van den telefoondraad en had daartoe het aftaptoestel op zijn plaats bevestigd en den hoorn ter hand genomen om naar mogelijke bijgeluiden te luisteren.

Plotseling verkroeg zijn gelaat een zonderlinge uitdrukking.

Het toestel sidderde in zijn hand.

Hij beet zich op de lippen en het scheen alsof hij moeite had een kreet te onderdrukken.

Toen stond hij wel vijf minuten op dezelfde plek te luisteren.

Daarop maakte hij met een langzaam gebaar het aftaptoestel weder los en legde den hoorn naast zich neder.

Zijn gelaat was thans vreeselijk bleek.

De beide vuisten van Jack waren krampachtig gebald.

Plotseling deed hij eenige snelle stappen in de richting van de deur naar het terras, maar hij schonk zich te bedenken en bleef doodstil staan.

— Die schoft! kwam het sissend over zijn lippen. Ik heb den ellendeling dadelijk verdacht! Ik weet niet, wat mij weerhoudt om hem aanstonds de hersens in te slaan. Maar neen — ik wil hier geen schandaal verwekken! Ik mag mijn lieve Suzanne niet in opspraak brengen! Maar neem je voor mij in acht, Percy Brashfield, ik weet nu, welk een lage ziel er in je schoone lichaam huist.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK IV.

EEN NOODLOTTIGE MISDAAD ?

Nog in den loop van dezelfde dag kwamen Raffles en Charles Brand te Rosehill aan.

Zij namen, de eerste onder den naam van Lord Winston, hun intrek in het landhuis, hetwelk de eerstgenoemde in de omstreken bezat en van waar men, zooals gezegd, door een sterken verrekijker Strawberry-Hall zeer duidelijk kon zien liggen.

Nadat hij wat toilet had gemaakt, begaf Raffles zich aanstonds naar het landhuis van zijn vriend Price Westburn, waar hij met open armen werd ontvangen.

Het was toen ongeveer vijf uur in den middag.

De heer des huizes was wegens dringende zaken afwezig, maar Jack Dane, Suzanne de Valois en mevrouw Westburn wisten hem dit te vergoeden door haar opgewekt gesprek.

Toch meende Raffles spoedig op te merken, dat er iets geforceerd was in deze opgewektheid.

Nu en dan verraste hij een snellen blik, dien Jack Dane op zijn meisje wierp en waarin hij gemoedsaandoeningen als liefde, schrik, ja zelfs woede en haat meende te lezen.

Ook viel hem de buitengewone bleekheid van het gelaat van den jongen man op.

Wat het jonge meisje betreft, het scheen te verlangen naar het oogenblik, waarop zij met den Grooten Onbekende alleen zou zijn.

Dit oogenblik brak spoediger aan dan Raffles gehoopt had.

Mevrouw Westburn vroeg namelijk beiden heeren om te blijven dineeren.

Raffles nam de uitnoodiging dadelijk aan, maar Jack Dane verontschuldigde zich onder een voorwendsel, dat Raffles tamelijk gezocht voorkwam en waarbij Suzanne groote en verbaasde oogen opzette, hetgeen Raffles niet ontging.

Jack Dane nam spoedig daarop afscheid, en Raffles zag, hoe de jonge man en Suzanne in een hoekje flusterend en blijkbaar opgewonden met elkaar spraken, blijkbaar trachtte het jonge meisje haar verloofde over te halen tot iets wat hij halsstarrig bleef weigeren.

Spoedig daarop zag Raffles Jack Dane de groote laan snel ten einde loopen en door het hek verdwijnen.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd mevrouw Westburn voor een of andere huishoudelijke zaak buiten de kamer geroepen.

Suzanne en Raffles waren alleen.

Dadelijk snelde het jonge meisje op haar zonderlingen voogd toe en greep zijn hand, die zij met kracht drukte.

— Hoe dankbaar ben ik u, Graaf, dat gij zoo spoedig gekomen zijt! fluisterde zij.

— Hebt gij dat dan niet verwacht? vroeg Raffles glimlachend.

— Eerlijk gezegd wel, Graaf! En toch durfde ik het niet hopen. Maar nu gij hier zijt, gevoel ik mij reeds veel geruster!

— Gij waart dus wel zeer bevreesd?

— Ja, Graaf — ik was zeer bang!

— Is er nog iets gebeurd na 't schrijven van je brief?

— Neen niets!

— Het zal nog wel eenigen tijd duren, vóór wij aan tafel gaan. Hebt gij er iets op tegen om mij de plaats te wijzen, waar gij twee malen het roode ding gezien hebt?

— Dat zal ik gaarne doen, Graaf! antwoordde het jonge meisje haastig. Wilt gij zoo goed zijn mij te volgen?

Beiden verlieten het vertrek en begaven zich door de breede vestibule naar het park.

Spoedig hadden zij de plaats bereikt, waar den vorigen avond bij den eik de jongelieden elkander voor het eerst hun liefde hadden bekend.

— Hier is het! zeide het meisje op zachten toon.

Aanstonds begon Raffles met de grootste zorgvuldigheid de heg te onderzoeken, die aan dien kant het park afsloot.

Nu en dan zeg Suzanne hem bukken en iets van den grond oprapen.

Plotseling slaakte hij een lichten kreet en stapte haastig op het jonge meisje toe.

Hij hield een zeer klein stukje vuurrood doek in de hand, niet grooter dan een postzegel en dat blijkbaar van een grooteren doek was afgescheurd.

— Had het roode ding, dat gij meent gezien te hebben, deze kleur? vroeg hij haastig, terwijl hij Suzanne het lapje voor hield.

— Ja, Graaf! antwoordde het jonge meisje snel. Het was juist dezelfde kleur.

— Hoe groot ongeveer denkt gij, dat het was?

— Dat zou ik moeilijk kunnen zeggen. Het kwam en verdween zoo snel, dat ik niet zeker weet, op welken afstand het zich bevond. Maar ik meen toch, dat het niet grooter was

dan een speelgoedballon, waarmede kinderen zich wel eens vermaken.

— Ik dank u, mademoiselle, die aanwijzing is voor mij van groot gewicht! zeide Raffles ernstig, terwijl hij het lapje in zijn zak stak. Ik geloof nu niet, dat het noodig is nog verder te gaan! vervolgde hij. Misschien zou ik zulk een stukje doek nog kunnen vinden in de sloot lang den weg, waarvan gij mij gesproken hebt, maar dit is mij voldoende. Gij zegt immers, dat uw paard er van geschrokken is?

— Ja, Graaf! Het snoof en steigerde!

— Nu de man met zijn draaiorgel! vervolgde Raffles. Zou het u erg veel moeite zijn mij even de kamer te toonen, waar gij gezeten waart, toen gij den man zaagt? Het was immers uw boudoir?

— Dat was het tot gisteren nog, Graaf! antwoordde het jonge meisje levendig. Maar ik heb van mijn boudoir een slaapkamer en omgekeerd gemaakt.

— Hebt gij daarover gesproken? vroeg Raffles snel.

— Zeker niet, Graaf! antwoordde Suzanne eenigszins verbaasd. Waartoe zou ik dat gedaan hebben? Alleen die lieve mevrouw Westburn weet er van!

Raffles scheen in gedachten verzonken te zijn.

Toen hernam hij

— Gij moet mij de inrichting van beide kamers ons verklaren, als gij wilt! Ik stel er veel belang in en het kan bij mijn onderzoek van nut zijn.

— Vraag slechts, Graaf, en ik zal u gaarne antwoorden!

— Bevinden de beide kamers zich op één verdieping?

— Ja, Graaf!

— Dicht bij elkaar?

— Zij grenzen aan elkaar!

— De deuren komen dus op dezelfde gang uit?

— Ja, Graaf! Maar men kan zoowel het boudoir als mijn slaapkamer nog door een andere deur bereiken.

— De ramen komen dus op gelijke hoogte op het smalle zijpad tusschen uw huis en dat van uw buurman uit?

— Zooals gij zegt, Graaf!

— Dan weet ik genoeg, mademoiselle. Laat ons dan maar weder in huis gaan, want aanstonds zal de gong voor het diner ons wel waarschuwen.

Raffles en Suzanne gingen het huis weder binnen en spoedig daarop zaten zij aan het diner.

De oude heer Westburn was reeds thuis ge-

komen en het gesprek liep nu over verschillende onderwerpen.

Spoedig had Raffles door zijn sprankelenden geest, en zijn onuitputtelijken voorraad belangwekkende verhalen de mistroostige stemming van het jonge meisje weten te verdrijven.

Om half negen nam Raffles afscheid van het echtpaar Westburn en van Suzanne de Valois en begaf zich te voet weder naar zijn landhuis.

Toen hij ongeveer een uur geloopt had en de duisternis reeds geheel was gevallen, meende hij op eenigen afstand, aan de tegenovergestelde zijde van den weg, een donkere gedaante te zien naderen, die blijkbaar moeite deed onopgemerkt voorbij te komen.

Terwijl Raffles nog nadacht over het doel van de late wandeling van den jongen man — want in dit kleine dorp begaf men zich meestal reeds te half elf of elf uur ter ruste — zag hij bij een kromming van den weg, vóór zich uit, helder beschenen door de maan, die juist door kwam, de gedaante van een tweeden man, die op ongeveer honderd meter achter den eerste eveneens snel voortschreed.

— Daar moet ik het mijne van hebben! bromde Raffles in zich zelf.

Hij verborg zich haastig achter een zwaren boom en wachtte.

Spoedig was de tweede wandelaar dicht bij.

Een enkele blik was voor Raffles voldoende, om Jack Dane te doen herkennen.

Reeds wilde hij te voorschijn treden en zich bekend maken, toen de jonge man plotseling van den weg afweek, over de droge sloot sprong, welke dezen van de weilanden afscheidde, en in een klein kreupelboschje verdween.

Hoofdschuddend bleef Raffles eenigen tijd wachten.

Hij hoorde het lichte ritselen van takken, dat zich hoe langer hoe meer verwijderde en eindelijk geheel ophield.

Toen stierven de voetstappen van den eersten wandelaar in de verte weg en daarna bleef alles doodstil.

Raffles haalde de schouders op en zette zijn weg voort.

— De beide heeren schijnen behoefte te hebben aan frissche lucht! mompelde hij. Nu, van Jack Dane kan ik het mij wel begrijpen. Als men zich pas verloofd heeft met een engelachtig meisje als Suzanne de Valois, dan wil men gaarne zijn zielsgeheimen toevertrouwen aan de natuur.

Onder het voortloopen was het geheele

voorval hem spoedig uit het hoofd gegaan.

Toen hij thuis kwam, ontving Charles Brand hem met de opgewekte vraag:

— En heb je iets gevonden bij de heg van het park? Ik geloof het wel, is het niet?

— Ah zoo! hernam Raffles lachend, terwijl hij zich van mantel en hoed ontdoed, je hebt ons zeker door den kijker bespied.

— Natuurlijk! antwoordde Charles. Anders was het onmogelijk geweest. Maar je hebt nog niet op mijn vraag geantwoord.

— Ik heb inderdaad iets gevonden — een stukje van het roode ding, waarvan Suzanne in haar brief spreekt.

Hij stak de hand in den zak en haalde er het kleine, roode lapje uit, dat hij aan Charles liet zien.

— Wat is dat? vroeg de jonge man nieuwsgierig, terwijl hij het lapje uit de vingers van Raffles nam. Het lijkt wel een stukje van een vuurrooden doek te zijn!

— Dat is het ook! hernam Raffles. Kun je niet voelen van welke stof het is?

— Neen! antwoordde Charles, terwijl hij het lapje tusschen zijn vingerspitsen heen en weer wreef. Ik zou zeggen, dat het zijde is, naar het fijne weefsel te oordeelen.

— Het is ook inderdaad een soort zijde! hernam Raffles. Het is namelijk een stukje cachemir.

— Het zou dus van een vrouwenkleedingstuk afkomstig moeten zijn? vroeg Charles.

Raffles glimlachte.

— Gij denkt natuurlijk het eerst aan een cachemiren shawl! merkte hij op. Maar er zijn ook wel mannen, die kleedingstukken van cachemir dragen — al zijn het dan geen Westerlingen! voegde hij er met een snellen blik op het gelaat van zijn jongen vriend aan toe.

— Indiërs! riep Charles uit, alsof er hem plotseling een licht opging. Het is een stuk van een hoofddoek!

— Je hebt het geraden! antwoordde Raffles kalm. En er zijn in Indië niet vele kasten, die een hoofddoek of een tulband van deze vuurroode kleur dragen! Nu — dat doet er voorloopig ook niet toe! De hoofdzaak is, dat wij weten, dat Shydrift hier achter zit, die zich door Indische handlangers laat bijstaan. Ik vrees zeer ernstige gevaren voor Suzanne de Valois en ik zal haar morgen dadelijk waarschuwen, dat zij zich in acht moet nemen. Het liefst zou ik haar maar dadelijk weder naar een andere plaats brengen, waar het onmogelijk zou zijn haar te vinden, of haar nadeel te berokkenen.

— Ik geloof, dat de beste plaats voor haar

zou zijn in het huis van haar man, merkte Charles met een effen gezicht op.

— Je hebt gelijk, Charles! Dan zal zij zeker wel veilig zijn, want dan zal het volstrekt geen doel meer hebben op haar millioenen te azen! Maar kom — laten wij gaan slapen! Ik moet morgen weer vroeg op. Het is zaak, om de geheimzinnige krachten, die hier aan het werk zijn, zoo spoedig mogelijk tot machteloosheid te doemen.

Korten tijd na dit gesprek hadden de beide vrienden zich ter ruste begeven.

Den volgenden morgen was Raffles reeds om zeven uur weder aangekleed en had hij zelfs al ontbeten.

De waarheid gebiedt te zeggen, dat Charles Brand pas een half uur later op het tooneel verscheen.

Hij kwam in de lichte, vroolijke ontbijtkamer, toen Raffles reeds een aantal bladen had doorgelezen.

Charles had zijn vriend juist goeden morgen gewenscht en zijn verontschuldiging gemaakt, over wat hij zijn verregaande luiheid noemde, toen de telephoonbel overging.

— Wil ik eens hooren wat het is? vroeg Charles terwijl hij reeds op het toestel toetrad.

— Ga je gang! antwoordde Raffles tamelijk verbaasd over het vroege uur, waarin men hem reeds per telefoon meende iets te moeten mededeelen.

De jongen man nam de telefoon van den haak.

Raffles verdiepte zich weder in de lezing van zijn blad, toen hij plotseling opkeek bij het hooren van den kreet van schrik en ontsteltenis, welken Charles uitstiet.

— Wat is er? vroeg Raffles, ongerust. Wat zie je bleek! Wat is er toch gebeurd?

— Jack Dane is gearresteerd! antwoordde Charles met sidderende stem, terwijl hij het toestel nog steeds aan het oor hield.

— Gearresteerd, zeg je? riep Raffles in de hoogste ontsteltenis, terwijl hij van zijn stoel opsprong. Op welke aanklacht dan?

— Op de aanklacht van moord antwoordde Charles. Maar wees even stil — ik spreek nu met mademoiselle Suzanne!

En terwijl Raffles zich met bleek gelaat weder in zijn stoel liet vallen, bleef Charles op snellen, gejaagden toon nog eenige vragen stellen, waarop hij dan telkens ingespannen luisterde.

Ten slotte hing hij het toestel weder op en trad op Raffles toe.

Hij legde hem de hand op den schouder en sprak:

— Ik heb haar beloofd, dat je zoo spoedig mogelijk zoudt komen. Het arme kind is letterlijk radeloos.

— Vertel mij, wat er gebeurd is! zeide Raffles op doffen toon.

— Het is in een paar woorden verteld! zeide Charles. Hedenmorgen zeer vroeg, omstreeks een uur of vier, is hier op eenigen afstand van onze woning aan den kant van den weg het lijk van een vermoorden man aange troffen en naast dien man vond men Jack Dane geknield liggen, die blijkbaar moeite deed hem weder in het leven terug te roepen.

— De vermoorde was natuurlijk de nieuwe bewoner van het landhuis! riep Raffles haastig uit.

— Hoe kom je daarbij? vroeg Charles verbaasd. Het was een bewoner van het dorp, de rentmeester van een der hoeven hier in de buurt.

— Wat beteekent dat nu? riep Raffles uit,

terwijl hij weder opsprong.

— Maar waarom dacht je, dat het de nieuwe bewoner van het heerenhuis zou zijn? vroeg Charles hoe langer hoe verbaasder.

— Dat zal ik je later wel verklaren. Ga nu eerst door en leg mij eens uit, welke botterikken het geweest zijn, die Jack Dane voor schuldig hebben gehouden en op welke gronden zij dit deden!

— Heel eenvoudig. De man was blijkbaar gewurgd met een uiterst dun staaldraad, nadat hij door een hevigen slag op het achterhoofd bedwelmd was. Welnu, men vond in de gereedschapstasch, welke naast Jack Dane op den grond stond, en waarvan hij het bezit recht niet kon ontkennen, eenige rollen dik koperdraad en een zwaren hamer.

— Welnu, wat zou dat? riep Raffles ongeduldig uit.

— Aan dien hamer kleefde bloed!

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK V.

ONTDEKKINGEN.

Raffles wendde haastig het hoofd om en wierp Charles een snellen, verschrikten blik toe.

— Groote God, riep hij uit. Hoe is dat mogelijk!

— De vraag stel ik mij ook, beste Edward! zeide Charles op zachten toon. Het is onbegrijpelijk! Jack Dane kon of wilde er geen opheldering over geven! Of liever, hij gaf wel een opheldering, en zeide, dat hij zich zelf verwond had en dat daardoor bloed aan den hamer was gekomen. Maar de commissaris van politie hield dit voor een uitvlucht.

— En verder?

— Verder? Wel, de commissaris zegt een-

voudig, dat Jack den man met zijn hamer onverhoeds heeft neergeslagen en daarna met een eind koperdraad heeft gewurgd.

— Maar dat is krankzinnigheid! riep Raffles uit, terwijl hij woedend de vuisten balde. Er is toch voor iedere misdaad een motief! Welke reden zou Dane er in hemelsnaam voor hebben gehad een man te vermoorden die hem wildvreemd was.

Charles haalde de schouders op.

— De commissaris heeft volstrekt niet naar een motief gevraagd en Dane eenvoudig gearresteerd op de aanwijzingen die ik je zoo even noemde.

— Maar dan moeten wij aanstonds aan het

werk om dien ongelukkigen jongen man weder op vrije voeten te doen stellen! riep Raffles uit. Suzanne moet in vreeselijken angst verkeeren. Ik begeef mij onmiddellijk naar haar toe.

— Doe dat! zeide Charles. Ik wacht vol ongeduld je terugkomst af

Terwijl Charles zich voor de ontbijttafel nederzette, greep Raffles zijn hoed, snelde naar de garage, steeg in de kleine, maar snelle auto, die daar steeds door Henderson, Raffles' trouwe chauffeur, die al menig werkzaam aandeel had gehad in de avonturen van zijn meester werd gereed gehouden en reed in ijle vaart naar Strawberry Hall.

Ofschoon het nog vroeg in den morgen was, waren alle bewoners van het huis blijkbaar reeds lang opgestaan.

Hij trof het geheele gezin in een beklagenswaardigen toestand aan.

De oude heer Westburn was zeer stil en liep met gebalde vuisten en gebogen hoofd onophoudelijk de groote ontvangkamer op en neer.

Zijn vrouw zat in 'n hockje en schreide stil voor zich heen.

Wat Suzanne betreft — het jonge meisje was doodsbleek, en liep handenwringend heen en weer, nu en dan in hevige snikkend uitbarstend.

Zoodra Raffles het vertrek was binnegetreten, snelde zij op hem toe, greep zijn beide handen en zou voor hem zijn neergeknielt als Raffles haar niet spoedig had opgeheven.

— Goddank dat gij er zijt! riep het jonge meisje uit. Ik weet niet hoe het komt, maar ik geloof dat gij de eenige zijt, die ons hulp kan brengen.

Raffles legde zijn rechterhand bedarend op de blonde lokken van de jonge Française en zeide:

— Gij moogt u volstrekt niet zoo opwinden, Mademoiselle, gij zult naar ik hoop wel alles van de zaak afweten, en gij moet mij nauwkeurig alles verhalen wat er is voorgevallen. Beloofst gij mij dat?

— Dat belooft ik u, graaf! antwoordde Suzanne met een blik op Raffles, die toonde hoeveel blind vertrouwen zij in zijn kracht en bekwaamheid stelde.

Raffles geleidde haar naar een breeden leunstoel bij een der ramen en deed haar nederzitten.

— Zeg mij eerst eens, hoe gij aan de bijzonderheden betreffende dit noodlottig voorval zijt gekomen! vroeg hij.

— Een onzer buitenshuis wonende tuin-

lieden begaf zich juist hierheen toen hij met een paar makkers.... Jack op den weg zag geknielt liggen naast d'en ongelukkigen man! Jack wenkte hen om naderbij te komen en op hetzelfde oogenblik naderden er van den tegenovergestelden kant twee veldwachters. Onze tuinman vernam dus alles hetgeen er naderhand voorviel. Hij was er bij tegenwoordig, dat de veldwachters mijn Jack ondervroegen en hij hoorde de antwoorden, welke deze gaf, op de vragen die hem werden gesteld.

— En dat is hij u zeker dadelijk komen mededeelen? vroeg Raffles vol belangstelling.

— Dadelijk, Graaf! Gij begrijpt wel, dat het bericht van onze verloving spoedig hier in huis en ook daarbuiten bekend is geraakt. De brave oude bed ende overtuigde zich dus, dat mijn arme Jack zich gewillig door de beide veldwachters liet wegbrengen en snelde toen zoo spoedig hij kon hierheen. Ik werd wakker gemaakt en uit zijn eigen mond vernam ik wat er gebeurd was.

— En toen?

— Toen ben ik onmiddellijk naar den commissaris van het dorp geijld en uit zijn mond heb ik nog eenige nadere bijzonderheden gehoord. Hij was niet onvriendelijk en hij heeft mij zelfs toegestaan eenige woorden met Jack te wisselen, maar hij scheen vast van zijn schuld overtuigd te zijn.

— Zeide hij niet, waarom hij dat geloofde?

— Ja, Graaf! De ongelukkige man op den weg was slechts een kwartier te voren ongeveer gedood, zooals de Londensche gerechts-geneesheer verklaarde, die onmiddellijk per auto werd gehaald, en het bloed, dat aan den hamer van Jack kleefde was zelfs nog niet opgedroogd. De striem om den hals van den vermoorde kwam, zoo zeide hij, juist overeen met de dikte van het koperdraad, dat zich in de gereedschapstasch van Jack bevond....

Het jonge meisje had deze laatste woorden bijna onhoorbaar en met bevende lippen geuit.

Maar Raffles drukte haar bemoedigend de hand en zeide:

— Werkelijk — ik geloof niet, dat gij behoeft te vreezen. Ik kan mij zelfs niet goed begrijpen, dat Jack zich nog steeds in arrest bevindt! Het moet hem toch zeer gemakkelijk zijn gevallen zijn alibi te leveren.

Het jonge meisje had op het hooren van deze woorden het hoofd schuw gebogen, terwijl zij zoo mogelijk nog bloeker werd.

Vol verbazing staarde Raffles haar aan.

— Waarom antwoordt gij mij niet? vroeg hij eindelijk zachtjes. Dat ligt toch, dunkt mij,

voor de hand ! Jack moet toch van uur tot uur hebben kunnen opgeven waar hij zich gisteravond bevond ?

— Dat kon hij juist niet, Graaf ! kwam het fluisterend over de lippen van het jonge meisje.

Raffles deed verbaasd een stap achteruit.

— Wat beteekent dat nu ? mompelde hij in zich zelf, om vervolgens luide op te merken: Hoor eens, lief kind — dat is dwaasheid ! Toen ik mij gisteren van hier te voet naar huis begaf, heb ik Jack Dane gezien !

Snel hief Suzanne het hoofd naar Raffles op en keek hem met groote oogen aan.

— Hoe laat was dat ? vroeg zij toonloos.

— Omstreeks tien uur in den avond ! antwoordde Raffles. En ik zal wel degelijk, als dit noodig is, den rechter-commissaris hiervan op de hoogte brengen.

— Jack heeft hem gezegd, dat hij tot zeer laat in den nacht gewerkt had en toen een wandeling was gaan maken, omdat hij er zooveel van houdt de zon te zien opkomen.

— Zonderling — zeer zonderling ! bromde Raffles in zich zelf. Wat kan dit alles in hemelsnaam te beteekenen hebben ? Waarom verzwijgt Jack wat hij van tien uur 's avonds tot drie uur of half vier in den morgen verriicht heeft ?

Toen vervolgde hij luid :

— Hebt gij zelf niet getracht, Jack te doen bekennen, waar hij gedurende die vijf uren gewoest was ?

— Ik wist het toen niet, Graaf ! antwoordde het jonge meisje zacht. De commissaris deelde mij dit pas mede, toen ik weder afscheid van hem wilde nemen.

Raffles schudde nadenkend het hoofd.

Toen zeide hij op vastberaden toon :

— Ik behoef u zeker niet eens nadrukkelijk te verklaren, dat ik geen seconde aan de schuld van Jack Dane geloof ! En zelfs al zou ik hem in het geheel niet kennen, dan zou ik er niet aan kunnen gelooven, al ging ik slechts af op hetgeen mij van deze zaak bekend is. Een man, die zooveel een ander heeft neergeslagen en op zulk een vreeselijke wijze van het leven beroofd, blijft stellig niet in de nabijheid van zijn slachtoffer maar neemt zoo snel hij kan de vlucht. Daarenboven slaat geen enkele man een ander dood, of hij moet er een goede reden voor hebben ! Nu zou men kunnen denken aan een plotseligen twist tusschen twee voorbijgangers, maar dan zou ik kunnen aanvoeren, dat men in drift desnoods een vreemde met een hamer neerslaat, maar stellig niet hem daarna op zulk een barbaarsche wijze wurgt. En wees nu zoo

goed mij eens spoedig de plek op te geven, waar het drama zich moet hebben afgespeeld.

— Het gebeurde, zooals gij woet, op den grooten weg, Graaf ! Op ongeveer tien minuten afstand van uw huis en dichtbij den kleinen zijweg, die bijna uitsluitend gebruikt wordt door eenige boeren, wier hoeven aan dien kleinen weg liggen.

— Er bevindt zich daar immers een vrij groot boschje ? vroeg Raffles levendig.

— Juist Graaf !

— Weet gij ook, waarheen men het lichaam van den verslagene heeft gebracht ? ging Raffles voort.

— Ja, Graaf, naar de lijkenkamer van het eenige ziekenhuis hier in het dorp.

— Ik dank u, mademoiselle ! zeide Raffles, terwijl hij de hand van het jonge meisje greep en die bemoed gend drukte. Ik hoop u binnen kort goed nieuws te kunnen brengen.

— Als dat waar was, zou ik er u ten eeuwigen dage dankbaar voor zijn, Graaf, hernam Suzanne, terwijl zij Raffles door haar tranen heen toelachte.

De Groote Onbekende nam afscheid en bevond zich spoedig op weg naar het ziekenhuis.

Zijn in den omtrek goed bekende naam had hem spoedig toegang tot de lijkenkamer verschaft.

Hij bekeek het lichaam van den verslagene zeer nauwkeurig, onderzocht de wonde aan het achterhoofd en de zeer diepe smalle groeve rondom den hals, en had tien minuten later het gebouw reeds weder verlaten.

De kleine, maar vlugge auto bracht hem binnen korten tijd naar de plek, waar zich slechts weinig uren geleden het drama had afgespeeld.

Hij stapte uit de auto en begon de plek, waar het lichaam gevonden was en de omgeving met groote aandacht te onderzoeken.

Nu en dan bukte hij zich, teneinde een of ander klein voorwerp op te rapen, en ten slotte drong hij in het kreupelboschje door, waaruit hij pas weder een half uur later te voorschijn kwam.

Zijn gelaat had een opgewekte uitdrukking verkregen, toen hij weder in de auto stapte, die hem in een paar minuten weder naar zijn buitenverblijf terugbracht.

Hij had het hek van den tuin nauwelijks geopend of Charles kwam hem tegemoet.

— Iets ontdekt ? vroeg hij haastig.

— Zeker heb ik iets ontdekt ! En het spreekt van zelf, dat mijn ontdekking een bevestiging is van de volmaakte onschuld van Jack Dane.

— Daaraan heb ik ook geen oogenblik ge-

twijfeld! zeide Charles. Laten wij spoedig naar binnen gaan, dan kan je mij het mededeelen.

Toen de beide vrienden in de kleine rookkamer hadden plaats genomen, haalde Raffles een klein lapje van roode kleur uit zijn vestzak en overhandigde het aan Charles.

— Weet je wat dat is? vroeg hij.

— Wel zeker! riep de jonge man uit. Het is een stukje van een rooden cachemiren hoofddoek, juist zooals je mij gisteren liet zien. Waar heb je dat gevonden?

— In het kreupelboschje bij den tweesprong, op ongeveer veertig passen van de plek, waar het lijk gevonden is!

— Dus de man van den hoofddoek is daar geweest! riep Charles opgewonden uit.

— Daaraan valt niet te twifelen! hernam Raffles. En ik ben er ook zeker van, dat hij de moordenaar is!

— Maar het doel van den moord! riep Charles uit.

— O, wat dat betreft — die moord was een vergissing! zeide Raffles op kalmen toon!

— Wat zeg je daar? Een vergissing? In welk opzicht?

— De moordenaar meende een ander voor te hebben.

— Maar wien dan toch! vroeg Charles hoe langer hoe verbaasder.

— Mij! antwoordde Raffles bedaard.

Met een sprong was Charles uit zijn stoel. Hij vestigde zijn oogen met een blik vol ongeloof op zijn vriend en zeide toen:

— Kom, Edward — dat kan je toch niet meenen! Met welk doel zou een man Graaf Winston naar het leven staan?

— Omdat hij de voogd is van Suzanne de Valois!

— En de moordenaar?

— De moordenaar is een Indiër in dienst van professor Shydrift, den Koning der Misdadigers. Aan de kleur en de stof van zijn hoofddoek is het te zien, dat die Indiër een Tugh is, dat wil zeggen, een lid van het Heilige Genootschap der Wurgers, waarvan je natuurlijk wel gehoord hebt!

— Zeker heb ik daarvan gehoord! antwoordde Charles. Maar ik meende, dat de Engelsche regeering dat vreeselijke genootschap reeds lang met wortel en tak had uitgeroeid!

— Dan heb je je een verkeerde voorstelling gemaakt van de levenskracht en het uithoudingsvermogen der Indische Godsdienstige instelling! hernam Raffles ernstig. Ik wil hier, geen breedvoerige uiteenzetting houden

over dit instituut, maar het zij je voldoende, te weten, dat de Tughs zich tot vijanden van het menschelijk geslacht hebben verklaard en dat een hunner eerste wetsartikelen is, degenen, die niet tot hun genootschap behooren en zich in een of ander opzicht hun wrok op den hals hebben gehaald, op verfijnde wijze te vermoorden. Zij gebruiken daartoe een zeer dun, maar uiterst sterk koord, hetwelk zij met buitengewone behendigheid weten te hanteeren. In de meeste gevallen bestaat dit koord uit een snoer zeer sterke zijden draden, dat aan het einde voorzien is van een kleinen looden kogel en dat somtijds wel een lengte van tien meter bereikt.

— En hoe bedient de Tugh zich van dit wapen? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Ongeveer op dezelfde wijze als de cowboy zich bedient van zijn lasso en de Vuurlander van zijn werpkogels! Hij werpt namelijk, behoedzaam achter zijn slachtoffer sluispend, met een breeden zwaai het nimmer falend koord tegen den hals van zijn vijand. Door de geweldige vaart en het gewicht van den looden kogel slingert het uiteinde van het koord zich bliksemsnel eenige malen om den hals van den ongelukkige — de wurger trekt het zijden koord sterk aan en binnen slechts enkele seconden is zijn tegenstander gewurgd!

— Vreeselijk! mompelde Charles. En geloof je, dat de vermoorde op deze wijze van het leven is beroofd?

— Daarop zou ik wel durven zweren! Ik heb de halswonden en ook die aan 't hoofd gezien. En ik ben er wel zeker van, dat niet de hoofdwonde aan de verwurging is voorafgegaan, maar dat zij eenvoudig het gevolg is geweest van een val! De ongelukkige is met kracht achterover getrokken en zijn achterhoofd is met geweld tegen de straatsteenen aangebonsd! De halswonde vertoont twee vlak boven elkaar gelegen groeven, die zonder twijfel van het zijden wurgkoord afkomstig zijn.

— Maar nu weet ik nog niets van de vergissing!

— Heel eenvoudig! Het was nog niet zeer licht, toen de misdaad gepleegd werd. De vermoorde is van mijn grootte en mijn figuur en hij droeg ten overvloede een bruinen mantel, juist als ik er een draag! Het is wel vreeselijk, dat die arme man het slachtoffer van dien duivelschen sluipmoordenaar is geworden.

De vuisten van Raffles balden zich, toen hij zoo sprak en zijn oogen glinsterden onheilspellend!

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES KOMT OP EEN SPOOR.

Charles was opgewonden het vertrek eenige malen op en neer geloopt en stond nu weder voor Raffles stil.

— Dat alles is nu goed en wel! zeide hij. Wij nemen dus nu aan, dat de misdaad door een Indiër in dienst van Shydrift bij vergissing op die ongelukkige gepleegd is en dat zij eigenlijk bedoeld was. Ik kan mij ook indenken in de beweegreden daarvan — er moet Shydrift veel aan gelegen zijn, den lastigen voogd van het meisje, die hem in zijn boosaardige plannen kan dwarsboomen, eenvoudig uit den weg te ruimen. Dat alles is mij nu wel helder — maar het is mij totaal duister, waarom Jack Dane de beschuldiging op zich laat kleven van een misdaad, die hij volstrekt niet heeft begaan!

— Je stelt de kwestie heel zuiver, beste jongen! merkte Raffles goedkeurend op. Zoo is het ook. Dit is het eenige duistere punt, en toch geloof ik, dat wij door redeneeren een oplossing zullen kunnen vinden.

— Laat eens hooren!

— Laten wij dan beginnen met de feiten vast te stellen: ik zie Jack Dane des avonds tusschen tien uur en half elf op den weg loopen, en wel in de richting van Strawberry Hall — om iets over drieën wordt hij dicht bij mijn woning opnieuw aangetroffen. Het is dus al zeer onwaarschijnlijk, dat hij binnen dien korten tijd naar bed is geweest. Wij zullen ons daarvan trouwens wel kunnen overtuigen. Men vindt in zijn tasch koperdraad, wat ik natuurlijk geheel buiten beschouwing laat en voorts een bebloeden hamer, waarop het bloed nog niet eens gestold is. Als wij de mogelijkheid elimineeren, dat een derde persoon buiten Jack's medeweten zich van dien hamer heeft bediend, een mogelijkheid, die al zeer gering is — dan moet hij hem dus zelf hebben gebruikt! Dit zijn de feiten. De vraag is dus slechts tegen wien en waarom heeft hij dien hamer gebruikt! Als we dat weten, dan weten wij ook waarschijnlijk waarom hij deze zeer zware beschuldiging op zich laat rusten en niet wil zeggen, waar hij hedennacht geweest is!

— Dat meen ik ook! zeide Charles. Er moet natuurlijk een zeer gewichtige reden zijn, welke hem belet te zeggen, hoe hij hedennacht zijn tijd heeft doorgebracht.

— Juist — en het is voor mij buiten kijf, dat de eenige reden, welke een man kan

beletten zich zelf aan een uiterst zware straf te onttrekken, door eenvoudig de waarheid te zeggen, verband houdt met... de eer!

— Maar in welk opzicht kan zijn eer hier mede gemoeid zijn? riep Charles uit.

— Ik zeg niet, dat het *zijn* eer was! hernam Raffles op eigenaardigen toon. Het kan bijvoorbeeld de eer eener... vrouw zijn geweest!

Charles, die steeds heen en weer was blijven loopen, stond nu plotseling stil, en keek zijn vriend verwonderd aan.

— Een vrouw? riep hij uit. Welke vrouw dan?

— Wel, natuurlijk zou het een vrouw moeten zijn, die een zeer groote plaats in zijn leven inneemt, en dat zou dan in dit geval niemand anders kunnen zijn dan Suzanne de Valois!

Charles schudde het hoofd.

— Ik moet eerlijk bekennen, dat ik er nog niet veel van begrijp! zeide hij.

— Nu, ik zou bluffen als ik wilde verklaren, dat mij alles reeds duidelijk is! zeide Raffles glimlachend. Maar toch meen ik reeds eenig licht te zien! Heb ik je al verteld, dat ik gisteravond niet alleen Jack Dane, maar ook Percy Brashfield ontmoet heb?

— Neen! riep Charles uit. Daar weet ik niets van!

— Onze jonge buurman, die hier pas is komen wonen, liep ongeveer een honderd meter vóór Jack Dane uit, en scheen, evenals deze, zich aan iedere herkenning te willen onttrekken. Ik kreeg den indruk, dat Jack hem achtervolgde, maar toen ik onzen jongen vriend wilde aanspreken, was hij juist achter een heg verdwenen.

— Het geval wordt er voor mij niet duidelijker op! bromde Charles.

— Geloof je? vroeg Raffles met een eigenaardig glimlachje. Misschien verklaart het juist heel wat! Maar, om dat zeker te kunnen zeggen, zou ik dien jongen snuiter eens moeten spreken.

Met een vastberaden beweging stond Raffles op en wierp een blik op zijn horloge.

— Het is nu tijd om te lunchen! zeide hij. Daarna kan ik hem als collega-grondbezitter wel een bezoek brengen, als is het nog wat vroeg. Misschien merk ik wel een en ander op, dat eenig licht brengt aangaande zijn zondringewandeling van gisteravond. Ik weet niet hoe het komt, maar ik geloof, dat het in

verband staat met de stilzwijgendheid van Jack Dane, over hetgeen hij dezen nacht heeft gedaan.

De beide vrienden begaven zich nu naar de eetzaal, waar de lunch reeds gereed stond.

Dadelijk daarop kleedde Raffles zich zorgvuldig aan en begaf zich te voet, daar de afstand niet zeer groot was, naar het landhuis van Percy Brashfield.

Een bediende met een tamelijk norsch voorkomen opende hem de deur.

Raffles overhandigde den man zijn kaartje en zeide :

— Ik behoor tot de bureu van uw meester, goede man. Geef hem mijn kaartje en zeg, dat het mij aangenaam zou zijn, nader met hem kennis te maken.

De bediende draaide het kaartje even in zijn handen om, wierp toen een snellen en glurenden blik op Raffles, welke den bezoeker ontging, en zeide toen :

— Het spijt mij, Graaf, maar ik geloof niet, dat mijn meester in staat zal zijn u te ontvangen.

— Hij is toch thuis, hoop ik?

— Dat wel — maar hij is ongesteld!

— Hij moet toch niet het bed houden? riep Raffles met gewaande ongerustheid uit.

— Toch wel, Graaf! De — ongesteldheid is van vrij ernstigen aard!

— Kunt gij mij niet zeggen, wat uw meester scheelt?

De bediende haalde de schouders op.

— Mijn meester heeft een val van het paard gedaan en zich tamelijk ernstig gewond.

— Ei? Nu, wees dan zoo goed en breng uw meester mijn welgemeende wenschen voor zijn spoedig herstel over! zeide Raffles, terwijl hij zich haastig verwijderde.

Aan het einde van de laan, die naar de huisdeur leidde, wendde hij zich nog oven om.

De bediende stond hem nog steeds, met het kaartje in de hand, na te kijken.

— Een prachtig gedresseerde bed'ende, dat moet ik zeggen! mompelde Raffles. Die kerel heeft een buitengewoon ongunstig uiterlijk.

Raffles wipte in gedachten met het uiteinde van zijn wandelstok een paar kiezelsteentjes op, terwijl zijn lippen zich bewogen, alsof hij met zich zelf in gesprek was.

— Het is een zonderlinge zaak! bromde hij toen. Nu, wij zullen er spoedig meer van weten.

Hij sloeg een zijweg in, die hem vrij spoedig naar het eigenlijke dorp bracht. De twee geneesheeren van het plaatsje waren hem persoonlijk bekend en hij mocht hen zelfs onder zijn vrienden rekenen.

Spoedig had hij het huis van een der artsen bereikt.

Hij belde aan en vroeg aan het dienstmeisje, dat hem de deur opende :

— Is dokter Atkinson thuis, meisje?

— Ja, mijnheer! antwoordde het dienstmeisje.

— Het is wel zijn spreekuur niet, maar ik wenschte hem toch onmiddellijk te spreken! zeide Raffles, terwijl hij binnentrad.

Eenige oogenblikken later stond hij tegenover dokter Atkinson, die hem hartelijk de hand toestak en vroeg :

— Ik ben blij u te zien, Graaf! Is het een goede wind, die u tot mij voert?

— Ik kom slechts om u even een vraag te stellen, dokter! antwoordde Raffles glimlachend. Een vraag, waarvan de beantwoording, naar ik hoop, uw beroepsgeheim niet zal schenden.

— Nu, laat maar eens hooren! zeide dokter Atkinson lachend.

— Mag ik u vragen of u bij Percy Brashfield zijt geroepen?

— Dat ben ik inderdaad! antwoordde de geneesheer wel eenigszins verwonderd over deze vraag.

— Is het u verboden om mij te zeggen, van welken aard zijn wond is?

— Volstrekt niet! antwoordde de geneesheer, hoe langer hoe verbaasder. Hij heeft een vrij ernstige hoofdwonde.

— Kan hij van zijn paard gevallen zijn?

Nu scheen de brave geneesheer even met zijn antwoord te aarzelen.

Eindelijk zeide hij :

— Ik weet niet of ik mij wel met beslistheid over den aard van zijn wond kan uitlaten. Maar ik geloof niet, dat ik mijn bevoegdheid overschrijd, als ik zeg, dat hij waarschijnlijk een leelijken klap heeft gekregen!

— Maar kan de wonde door een val van een paard zijn veroorzaakt? drong Raffles aan.

— Dat in geen geval, want bij een zoo zwaren val, zouden ook andere verwondingen onvermijdelijk het gevolg zijn geweest.

— Ik dank u, dokter voor uw mededeelingen! zeide Raffles, terwijl hij den geneesheer de hand toestak. En ik geef u de verzekering, dat gij er volstrekt geen kwaad mee hebt gedaan, met mij deze inlichtingen te verschaffen — integendeel.

De beide heeren wisselden nog eenige woorden en daarop verwijderde Raffles zich, nadat hij zich over de kortheid van zijn bezoek verontschuldigd had.

Diep in gedachten verzonken begaf hij zich weer naar zijn villa.

Charles wachtte hem reeds met ongeduld.

— Als ik je gezichtsuitdrukking goed ken, zoo begon de jonge man, dan moet je iets tamelijk gewichtigs hebben ontdekt. Je oogen schitteren en je lippen zijn voortdurend in beweging, alsof je met je zelf sprak. Ik ken die verschijnselen

— Het is waar, zeide Raffles, terwijl hij zijn hoed op een stoel wierp en zich met de hand door het welige haar streek.

— Waar ben je geweest?

— Ten eerste heb ik ontdekt, dat onze vriend Percy Brashfield er althans één bediende op na houdt met een zeer ongunstig uiterlijk.

— Dat bewijst niet veel! riep Charles lachend uit.

— Op zich zelf niet! hernam Raffles. Maar in verband met al het andere is het toch niet zonder beteekenis. Je moet namelijk weten, dat Brashfield mij niet kon ontvangen, zooals zijn bediende zeide. Hij is namelijk gewond door een val van zijn paard. Maar nu blijkt bij nader inzien, dat onze buurman misschien wel op een paard heeft gezeten, maar er in ieder geval niet is afgevallen!

— Hoe weet je dat?

— Dokter Atkinson, die hem behandelt, heeft het mij zelf gezegd!

Op zijn beurt verzonk Charles in nadenken.

— Dat is heel vreemd! zeide hij eindelijk. Wat kan dat te beteekenen hebben?

— Die vraag heb ik mij zelf natuurlijk ook dadelijk gesteld! Percy wordt gewond, en wil den aard van zijn wond niet opgeven, want het is duidelijk, dat hij zijn bediende instructies heeft gegeven. Die wonde moet hij gekregen hebben na gisteravond half elf, want toen heb ik hem nog zoo frisch als een hoen zien loopen. Breng een en ander nu eens in verband met het stilzwijgen van Jack Dane!

— Dat doe ik al! riep Charles levendig uit. Maar ik kan nog geen samenhang vinden!

— Toch moet die bestaan! hernam Raffles. In ieder geval staat het voor mij nu bijna vast, dat Jack Dane 'm die wond heeft toegebracht!

— Dus — die bebloede hamer....

— Heeft zeker gediend als wapen in de hand van onzen jongen vriend Dane!

— Maar waar moet Jack hem dan dien slag hebben toegebracht en waarom? riep Charles uit.

— Op de eerste vraag zou ik je misschien antwoord kunnen geven, maar wat de tweede betreft, tast ik nog min of meer in het duister. Wij zullen wel eens zien....

— Met een paar stappen was Raffles op de telefoon toetreden en het volgend oogenblik hoorde Charles hem eenige afgebroken zinnen zeggen.

— Heb ik de eer met den commissaris van politie te spreken? Ik ben Graaf Winston! De arrestant Jack Dane reken ik tot mijn vrienden — hebt gij er bezwaar tegen om mij te zeggen, of de jonge man soms gewond was, toen hij gearresteerd werd?

Er volgde een korte pauze en daarop zeide Raffles: „Ik dank u”, en legde het telefoon-toestel weder neder.

— Het is zooals ik dacht! zeide hij, terwijl hij weder op Charles toetrad.

— Wat is er dan?

— De beide jongelieden schijnen een hevigen twist te hebben gehad of zijn in ieder geval met elkander handgemeen geraakt!

— Maar om welke reden dan? vroeg Charles ongeduldig.

— Er kan maar één reden zijn — en dat is die van jalouzie.

— Dus Percy Brashfield zou ook op Suzanne de Valois verliefd zijn?

— Dat weet ik niet — maar het zou mij niet verwonderen als hij met haar wenschte te huwen!

Charles keek Raffles eenigen tijd zwijgend aan en nu kregen ook zijn oogen een glans van opwinding.

— Nu geloof ik, dat ik langzamerhand licht begin te zien! zeide hij. Brashfield zal een handlanger zijn van Shydrift, die hem wegens zijn uiterlijke bekoorlijkheden heeft uitgezocht om het hoofd van het jonge meisje op hol te brengen en haar naderhand ten huwelijk te kunnen vragen. Op deze wijze zouden de millioenen hem als een rijpe vrucht in den schoot vallen.

— Goed gesproken! zeide Raffles glimlachend. Maar redeneer nu eens verder!

Charles dacht even na en vervolgde toen:

— Gisteren werd de verloving tusschen Jack en Suzanne bekend gemaakt. Dat moest wel een geduchte tegenslag zijn voor Brashfield en zijn duivelschen lastgever!

— En verder?

Charles krabde zich achter de ooren.

— Ja, wat nu verder? Misschien heeft Brashfield de zaak willen forceeren en is hij nog gisteravond laat naar de woning der Westburns gegaan!

— Daar ben ik zeker van! hernam Raffles. Maar om elf uur legt men natuurlijk geen bezoeken af met het doel om de hand van een jong meisje te vragen. Neen, die ellendeling is daar met een geheel ander doel heengegaan!

— Maar wat denk je dan? riep Charles verschrikt uit.

— Ik denk, dat Percy Brashfield des nachts in de slaapkamer van het jonge meisje heeft willen doordringen, om haar aldus onherroepelijk te compromitteeren!

Charles had verbaasd naar Raffles geluisterd.

— Maar als hij daar werkelijk geweest was! riep hij uit. Dan zou de oude heer Westburn het jou toch wel in vertrouwen hebben medegedeeld! Je bent toch haar voogd!

— Hij is er ook niet geweest! vervolgde Raffles kalm.

— Mijn hemel — nu weet ik er geen touw meer aan vast te knopen! riep Charles uit, terwijl hij met beide handen wanhopig naar zijn hoofd greep. Hij is er wel geweest — en hij is er toch weer niet geweest?

— In zekeren zin is dat zoo! hernam Raffles glimlachend. Maar kom, ik wil je niet te lang in onzekerheid laten. Toevallig deelde Suzanne mij gisteren mede, dat zij haar boudoir tegen elkaar had omgeruild! Brashfield, die van deze verandering natuurlijk niets wist, is in het boudoir van het jonge meisje doorgedrongen!

— Maar Dane dan! riep Charles uit.

— Die is daarin waarschijnlijk op het voetspoor van zijn medeminnaar, eveneens binnengeklommen.

— En daar zou dus de strijd hebben plaats gehad?

— Nu, dat geloof ik weer niet! Door het geluid van de worsteling zou Suzanne toch wel wakker zijn geworden. Neen, ik denk, dat beiden tegelijkertijd het vertrek verlaten hebben of wel, dat Brashfield gevlucht is en naderhand in de buurt van het huis door Dane achterhaald. Maar het waarschijnlijkste is, dat onze nieuwe buurman Jack heeft opgewacht en hem in de duisternis van uit een hinderlaag verraderlijk heeft overvallen!

— Dat neem ik alles aan — maar hoe kwam

Dane in het holste van den nacht aan dien hamer en aan zijn tasch gereedschappen?

— Dat is zoo verwonderlijk niet! Hij had dien middag een en ander voor den ouden Westburn gerepareerd en zal, half in gedachten, de tasch hebben meegenomen, welke hij in het boudoir had neergezet!

— Ook dat neem ik aan. Maar nu kom ik aan het cardinale punt: hoe wist Jack Dane wat de plannen van Percy Brashfield waren?

Raffles bekeek de punten van zijn nagels en verzonk even in gedachten.

Toen hief hij het hoofd weder op en zeide:

— Dat is het eenige duistere punt, maar het overige is, dunkt mij, zoo helder als glas. Jack Dane heeft meenende, dat hij in de slaapkamer van het jonge meisje was, den naam van Suzanne niet in opspraak willen brengen en daarvoor met liefde zelfs zijn vrijheid en misschien nog heel wat meer geofferd.

— En hoe denk je dit alles te bewijzen?

— Ja — dat zal moeilijker gaan! Als ik Jack Dane goed ken, zal hij bij zijn stilzwijgen blijven volharden en alles heeten liegen, wat ik aan den commissaris zal willen verklaren.

— Maar Brashfield?

— Die zou natuurlijk zeker zwijgen! Als hij bekende, dat hij bij nacht en ontijden een vreemd huis was binnengedrongen, zou hem dat wel eens zeer duur kunnen kosten! De justitie zal dan waarschijnlijk spoedig zijn waren aard uitvinding en misschien zou zelfs Shydrift zelf gevaar loopen!

— Je hebt gelijk — ook van d'en kant zal het gehe m bewaard blijven. Maar als Suzanne zelf sprak?

— Dat zou zij niet kunnen doen, of ik zou haar op de hoogte moeten stellen. En je zult toch wel begrijpen, dat ik daar niet aan denken kan, zoolang Jack mij daartoe geen verlof zou geven! Je weet, hoe teer de naam van een jong meisje is.

Wij moeten de waarheid op 'n andere wijze aan het licht zien te brengen!

Trof Lord Lister cigaretten aan op het bureau van een aristocraat, dan waren 't altijd „DUBEC” cigaretten.

HOOFDSTUK VII.

RAFFLES IN GROOT GEVAAR.

Raffles had de laatste woorden nauwelijks gezegd of er werd op de deur geklopt.

Henderson, die gedurende den tijd, waarop Lord William Aberdeen de rol van Graaf Winston vervulde, eveneens goed vermomd was, trad het vertrek binnen.

Hij had een klein briefje in de hand en zocht nu blijkbaar naar een blad om het op te leggen en zijn meester te overhandigen.

— Geef maar hier, Henderson! zeide Raffles glimlachend.

— De zaak is — het briefje is tamelijk smerig, Graaf, om het kind bij den naam te noemen! zeide de brave chauffeur. Het is zooeven gebracht door een kleinen straatbengel, met alles behalve zindelijke handen.

Charles was reeds op Henderson toegetreden en had hem het briefje uit de hand genomen en open gemaakt.

Het adres bevatte slechts de woorden „Aan Graaf Winston”

Charles las het briefje over, zooals hij placht te doen met alle brieven, die Raffles ontving. daar deze voor hem geen geheimen had en onder het lezen kreeg zijn gelaat een verschrikte utdrukking.

Toen hij bij de onderteekening was gekomen, uitte hij een luiden uitroep.

— Wat is er? vroeg Raffles verbaasd. Het lezen van dat briefje schijnt je zeer te ontroeren. Wil je het mij niet eens voorlezen?

Toen Henderson de deur achter zich gesloten had, begon Charles het briefje voor te lezen.

Waarde heer en doodsvijand!

Laat ik u om te beginnen zeggen, dat ik nog in het land der levenden verkeer, ofschoon ik moet erkennen, dat gij in Amerika alle mogelijke moeite gedaan hebt, om mij naar de plek te zenden, waarheen gij mij zeker gaarne zoudt zien vertrekken!

Ik vertoef dicht in uw nabijheid! En ik roep u toe: Neem u in acht! Gij hebt u opnieuw bemoeid met dingen, die u volstrekt niet aangaan. Mijn oogen zien scherp, en gij kunt zelf het beste weten, dat ik over zeer veel hulpmiddelen beschik. En zoo weet ik, dat gij hedenmorgen en hedenmiddag een aantal bezoeken hebt gebracht, natuurlijk in verband met een zaak,

waarover ik niet nader behoef uit te warden!

Ik ken uw scherpzinnigheid, die ik zelfs in zekeren zin ten hoogste waardeer. En ik kan mij zeer goed voorstellen, tot welke conclusie u het resultaat van al deze bezoeken heeft gebracht!

Gij ziet, dat ik u volstrekt niet onderschat. Misschien is mijn plan, dat gij wellicht doorzien hebt, ditmaal mislukt, hoe dit ook zij, ik wensch, dat geen mijner mannen door uw toedoen gevaar zal loopen!

Een zekere jonge man is tamelijk ernstig aan het hoofd gewond en moet volkomen genezen alvorens hij vervoerd kan worden! Ik wil, dat dit hier rustig kan geschieden, zonder dat men hem lastig valt — gij zult mij wel begrijpen! Wat J. D. betreft — het laat mij volmaakt koud of hij spreekt of zwijgt, zoolang hij daardoor den bewust vriend niet in gevaar brengt.

Kortom, ik raad u dringend aan, uw bemoeiingen te staken en mij niet verder in de wielen te rijden. Ik erken, dat gij u tot dusverre tegen mij opgewassen hebt betoond, maar ten slotte zoudt gij het onderspit moeten delven.

Keer naar Londen terug, in de wetenschap, dat — althans voorloopig — de erfenis van Jean de Valois voor uw pupil gerd is en steek uw neus verder niet in zaken, die u niet aangaan.

Want waarlijk — ik zou niet voor de zeer ernstige gevolgen kunnen instaan, indien gij mijn raad niet zoudt opvolgen! Gij hebt eenige zaken ontdekt, welke het voor u beter ware geweest, indien gij er onkundig van waart gebleven — mogen die zaken u niet ten verderve voeren!

S.

Raffles had met aandacht, maar zonder dat er een spier van zijn gelaat vertrok, naar de voorlezing van dezen brief geluisterd.

— Nu, ik kan niet loochenen, dat de man een vrij goeden stijl schrijft en zich duidelijk weet uit te drukken! merkte hij ten slotte op. Want het blijkt uit dit briefje zoo duidelijk als glas, dat onze waarde professor Shydrift mij met weinig minder dan den dood bedreigt, als ik het nog verder waag zijn pad te kruisen, alsof ik niet weet wat hij waard is!

— Edward, Edward! riep Charles onge-

rust uit. Wat ik je bidden mag, onderschat dien man toch niet. Hij is een ware duivel en hij schijnt, evenals de katten, over negen levens te beschikken!

— Ik onderschat hem volstrekt niet! hernam Raffles kalm. Zoo onverstandig ben ik niet. Ik weet, dat Shydrift over een leger van duizenden helpers, allen misdadigers zooals hij, over de geheele wereld beschikt. Ik weet ook, dat hij voor niets terugdeinst. Dat hij het vergif even goed als den dolk weet te hanteeren, maar ik weet tevens, dat hij tot dusverre nog altijd het onderspit tegen mij heeft moeten delven!

— Het is mogelijk — maar ik bezweer je — wees voorzichtig!

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Ik zal doen wat ik mijn plicht acht. De moord op dien armen rentmeester moet gestraft worden — eerder zal ik rust noch duur hebben!

— Maar dat zal Shydrift juist tot iederen prijs willen beletten! riep Charles uit.

Raffles richtte zich in zijn volle lengte op, balde de vuisten en keek Charles met schitterende oogen aan.

— En denk je soms, dat ik mij daardoor zal laten weerhouden? riep hij uit! Dat nooit. Voor geen tien Shydrifts!

De Groote Onbekende stiet een kort lachje uit en vervolgde:

— Het is dwaas! Lord Lister zou vrees koesteren? Neen, neen, dan zou hij zijn geheele verleden moeten verloochenen! Ik zal dien duivel weten te bewijzen, dat hij er verkeerd aan doct, mij voor een zwakkeling en een lafaard aan te zien.

Charles zweeg.

Hij begreep maar al te goed, dat het tot niets zou voeren, zijn vriend tot andere gedachten te brengen.

Hem te vragen, nu dadelijk naar Londen terug te keeren, zou gelijk staan met zich een ernstig verwijt op den hals te halen.

De jonge man ging dus naar zijn vriend toe, legde hem de hand, op den schouder, keek hem met zijn heldere, blauwe oogen doordringend aan en zeide toen:

— Je moet doen, wat je het beste acht, Edward! Je gaat nu zeker een groot gevaar tegemoet — je zult mij dus aan je zij vinden!

— Dat wist ik wel! zeide Raffles, terwijl hij Charles krachtig de hand drukte.

— Zou Shydrift hier veel helpers hebben? vroeg Charles, nadat hij den brief nog eens vluchtig had doorgekeken.

— Hier in dit kleine dorp had hij er zeker heel weinig, maar hij kan er dozijnen uit Lon-

den hebben laten komen.

— Maar die Indiër zou in zoo'n klein dorp toch dadelijk in het oog vallen?

— Die man komt natuurlijk overdag zeer weinig buitenshuis, wees daar maar zeker van! hernam Raffles. Shydrift zal op den weg naar Londen wel een of andere boerderij, of een ander huis bezitten, waar hij zijn handlangers zonder vrees voor ontdekking kan huisvesten.

— Maar er is één ding, dat ik niet begrijp!

— Zeg eens op?

— Het is mij niet duidelijk, waarom Shydrift deze geheele zaak niet opgeeft. Het spreekt nu toch van zelf, dat de erfenis op deze wijze voor hem verloren is?

— Op deze wijze zeker! antwoordde Raffles. Maar Shydrift heeft het geduld van een kat. Een paar jaren meer of minder komen bij hem er volstrekt niet op aan. Hij zal zijn pogingen om de millioenen in handen te krijgen, zeker niet eerder opgeven, dan alvorens Suzanno goed en wel getrouwd is en zoover is het nog niet. Maar kort en goed, Shydrift is een groote schavuit, maar hij laat zijn medeplichtigen nooit in den steek! Percy Brashfield, of hoe die jonge Adonis in werkelijkheid mag heeten, zou natuurlijk groot gevaar loopen, als de werkelijke toedrachten van de zaak van dezen nacht eens aan het licht kwamen, terwijl de Hindoe zonder veel praatjes zou worden opgeknoopt wegens den moord van vannacht. Bovendien heeft hij nog een rekening met mij te vereffenen en dat alles bij elkaar heeft hem zeker dezen brief in de pen gegeven!

Beide vrienden zwegen eenigen tijd.

Toen keek Raffles op zijn horloge.

— Het is bijna half vier, en ik kan dus wel een bezoek gaan brengen bij mijn vriend Westburn. Ik zal dadelijk Suzanne op de hoogte gaan brengen van wat wij zooeven ontdekt hebben. Zij mag geen oogenblik langer in onzekerheid blijven omtrent de drijfveeren voor het gedrag van haar jongen verloofde.

Onder het spreken had Raffles zijn hoed en zijn wandelstok weder gegrepen.

— En wat denk je verder te doen?

— Naar den commissaris van politie te loopen en hem mijn verdenking aangaande den dader van den moord op den rentmeester mede te deelen!

— Je wilt daar dus gevolg aan geven! riep Charles verschrikt uit.

— Wat dacht je dan? vroeg Raffles verbaasd. Geloof je soms, dat ik geen goed werk doe, om dat wilde gedierte onschadelijk te helpen maken?

— Dat zeker — maar de woede en de haat van Shydrift zullen er nog door doen toenemen.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik geloof het graag! zeide hij kalm, maar daardoor zal ik mij toch niet laten weerhouden. Tot ziens, Charles!

Met deze woorden verliet Raffles de villa weder en begaf zich naar het huis van Price Westburn.

Ondertusschen gaf hij zijn oogen danig den kost, maar hij kon niets verdachts ontdekken.

Aan het hek van de fraaie villa liep Suzanne de Valois haren zonderlingen voogd reeds tegemoet.

Haar lief gelaat was nog zeer bleek, en blijkbaar had zij zooeven nog geweend.

Raffles had een harer kleine handjes in de zijne genomen en keek haar met een ernstigen blik in de oogen aan.

Daarop deelde hij haar zijn vermoedens mede, zorg dragende de teedere gevoelens van het onschuldige jonge meisje niet te kwetsen.

Onder zijn verhaal voelde hij de kleine hand van het jonge meisje in de zijne trillen.

Even bedekte een gloende blos haar wangen, die dadelijk daarop weder zeer bleek werden.

Toen Raffles zweeg, hief zij met een ruk het blondgelokte hoofdje op en riep vastberaden uit:

— Als dat zoo is, Graaf — dan wil ik aanstonds naar den commissaris van politie. Dan wil ik hem de waarheid zeggen, opdat mijn lieve Jack onmiddellijk in vrijheid wordt gesteld.

— En uw goede naam? vroeg Raffles op zachten toon.

— Wat deert mij mijn goede naam! riep Suzanne hartstochtelijk. Wat raakt mij het oordeel van de menschen als mijn Jack gevaar loopt? Ik zou ver met hem weg kunnen gaan, zoodat de lastertongen ons niet meer kunnen bereiken!

Raffles dacht na.

Toen streek hij Suzanne liefkoozend over de blonde lokken en zeide:

— Die woorden doen je edel hart eer aan, Suzanne! Maar daartoe mag het slechts in het uiterste geval komen! Vergeet ook niet, dat Percy Brashfield in staat is om alles te loochenen.

— Maar de wond, die hij mijn arme Jack heeft toegebracht? riep het jonge meisje uit.

— Wel, die zou hij wel hebben kunnen oploopen in een worsteling met den vermoorden rentmeester!

Suzanne zweeg.

Een diepe rimpel had zich op haar blank voorhoofd tusschen de beide prachtig geteekende wenkbrauwen gegrift.

— Ik zal nog een paar dagen wachten, Graaf! zeide zij. Is de zaak dan niet op andere wijze aan het licht gekomen, dan bezweer ik u, dat ik zal handelen.

Het jonge meisje drukte krachtig de hand van den Grooten Onbekende, snelde in huis terug, haar aandoeningen blijkbaar niet langer meester.

Raffles keek haar eenigen tijd met een zonderlinge schittering in zijn grijze oogen na, en vervolgde toen haastig zijn weg naar den commissaris van politie.

Geen uur later waren er tegen eenige openbare gebouwen van het dorp een aantal biljetten aangeplakt, waarin een belooning van honderd pond sterling werd uitgelooft aan degenen, die inlichtingen zouden kunnen verschaffen omtrent een Indiër, die zich in de buurt moest verschuilen, en die verdacht werd den moord op den rentmeester te hebben gepleegd.

Raffles stond juist een dezer biljetten met groote voldoening te lezen, toen hij vlak achter zich een sissende stem hoorde die hem in het oor fluisterde:

— Het zal u berouwen, John Raffles!

Raffles wendde bliksemsnel het hoofd om.

Maar de man die deze woorden had gesproken, was blijkbaar nog vlugger geweest.

Het was een wielrijder, die juist op dit oogenblik snel wegreed, en wiens gelaat, dat van hem was afgewend, Raffles slechts met moeite kon onderscheiden.

Het was een nog tamelijk jonge man, met een grooten rosblonden knevel, gekleed in een grijs sportpak met korte broek en beenwindsels.

Met eenige krachtige trappen had de wielrijder zich zoo snel verwijderd, dat er zelfs niet aan te denken viel hem te achterhalen.

Een oogenblik dacht Raffles er over, zijn revolver te trekken en den man eenvoudig neer te schieten, maar hij begreep spoedig, dat hem dit in een zeer gevaarlijke positie zou brengen.

Toen hij tijdens het diner het voorval aan Charles mededeelde, schudde deze met een ongeruste uitdrukking op het gelaat het hoofd.

— Je bent toch niet bevreesd, hoop ik? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik zal je eerlijk zeggen — als wij te doen hadden met vijanden die met open vizier strijden, zou ik geen oogenblik vrees koesteren! Maar het is ons nu wel gebleken, dat Shydrift

zijn tegenstanders bestrijdt vanuit 'n hinderlaag, steeds gedekt en met de laagste middelen!

— Daarin heb je gelijk! hernam Raffles. Nu, wij zullen oogen en ooren goed openzetten — meer kunnen wij niet doen! Voor het oogenblik moeten wij maar op onze revolvers, onze vuisten en ons goed gesternte rekenen!

— Wat zullen wij vanavond doen? vroeg Charles.

— Ik ben uitgenoodigd bij Westburn voor een partijtje whist, je weet dat de oude heer daar verzot op is.

— Heeft hij je zelf uitgenoodigd? vroeg Charles.

— Ja zeker! antwoordde Raffles eenigszins verbaasd.

— Dat doet mij genoegen! hernam Charles. Want anders zou ik alweer voor een hinderlaag moeten vreezen.

— Kom, kom, wij moeten het niet overdrijven, zeide Raffles, terwijl hij opstond en een sigaret opstak. Er is niets dat zoo zenuwslopend werkt, als een voortdurende ongerustheid en spanning. Wat gebeuren moet, dat gebeurt!

— Dat mag zoo zijn, maar ik gaf er heel wat voor als die vervloekte Shydrift voor goed onschadelijk was gemaakt!

Dat zou op zich zelf niet eens zoo moeilijk voor ons zijn, maar helaas vrees ik, dat wij daardoor ook ons eigen hoofd in den strop zouden steken.

De beide vrienden bleven nog eenigen tijd met elkaar in gesprek en daarop ging Raffles zich kleeden, teneinde het voorgenomen bezoek op Strawberry Hall te gaan brengen.

Charles had gedurende dien tijd zwijgend toegekeken, blijkbaar in onrustige gedachten verdiept.

Hij kende het karakter van Shydrift en hij wist, dat de Koning der Misdadigers, dien Raffles een doodelijken haat had gezworen, zeker geen middel onbeproofd zou laten om Raffles uit den weg te ruimen nu hij wist, dat deze zich voor het oogenblik verborg onder het mom van Graaf Winston, den voogd van Suzanne de Valois.

Indien Raffles dit masker slechts kon afwerpen, zou het gevaar althans voorloopig geweken zijn, want het zou Shydrift waarschijnlijk zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk vallen, den Grooten Onbekende in een zijner vele andere vermommingen te herkennen, en zeker niet in die van Lord William Aberdeen, den bekenden philanthroop.

Raffles had zijn rok aangeschoten, trok zijn

overjas aan en zette zijn hoogen hoed op. Toen hij zijn wandelstok greep, vroeg Charles ongerust:

— Wat is dat nu? Je neemt toch hoop ik de auto?

— Waarom zou ik? vroeg Raffles verbaasd. Het is heerlijk weder en de duisternis is nog volstrekt niet gevallen.

— Nu niet, maar toch zeker wel als je terugkeert! drong Charles aan. Beloof mij althans, dat Henderson je met den wagen komt halen.

— Nu, als je daar bepaald op staat, dan zul je je zin hebben! hernam Raffles glimlachend.

De beide vrienden wisselden een handdruk en daarop verliet Raffles de villa en begaf zich naar de woning van de Westburns.

De zon had de kim reeds bereikt en langzamerhand begon de schemering zich over de velden uit te breiden.

De hooge zware boomen langs den weg wierpen hun lange schaduw.

Het was zeer stil in de lucht, en men kon alle geluiden tot op verren afstand hooren.

Hier en daar blafte een hofhond, of werd de stem gehoord van een boer, die nog eenige bevelen gaf aan zijn vertrekkende knechts.

Raffles genoot van deze kalmeerende stilte en van de landelijke rust om hem heen.

Met de handen op den rug gevouwen liep hij voort, en liet zijn gedachten gaan over de reeks gebeurtenissen, die in de laatste dagen hadden plaats gehad.

De duisternis was reeds bijna geheel gevallen, toen hij op eenige honderden meters het roode dak van Strawberry Hall tusschen de kruinen der boomen zag doorschemeren.

De breede landweg was op dit oogenblik bijna geheel verlaten.

Slechts nu en dan ging er een boerenarbeider voorbij, die beoefde aan zijn pet tikte.

Eensklaps werd Raffles uit zijn gepeins opgeschrikt, door een scherp fluitend geluid vlak bij zijn oor.

Het volgende oogenblik stond hij stil.

Hij bevond zich op dit oogenblik op slechts enkele passen van een eik bezijden aan den weg.

En in den stam van dezen eik stak nu, nog trillend, een korte, dunne pijl.

Raffles bukte zich bliksemsnel en wierp een snellen blik om zich heen.

De weg was geheel verlaten, en toch kon die pijl niet door een geestenhand zijn afgeschoten!

Het doodelijk wapen kon niet vanzelf in dien stam zijn gejaagd!

Met een paar stappen was Raffles bij den boom en rukte niet zonder moeite den pijl uit het harde hout.

Hij bevond zich nu dicht bij de heg, die den weg van de weilanden afsloot en wierp er een blik over.

Op ongeveer honderd pas afstands zag hij een donkere gedaante achter de heg neergehurkt.

Het was nog juist licht genoeg om te kunnen zien dat deze gedaante een korten boog in de hand hield en een wijden zwarten mantel droeg.

Raffles trok zijn revolver en hief haar op in de richting van de gedaante, vast besloten om er een einde aan te maken.

Maar deze sprong bliksemsnel op en was het volgende oogenblik verdwenen!

Raffles begroep, dat hij niet verstandig zou handelen thans den moordenaar te achtervolgen.

Hij verhaaste dus zijn schreden en had binnen enkele minuten Strawberry Hall bereikt.

Hij was nog niet in de huiskamer binnengetreden, of reeds had hij al zijn kalmte herkregen.

Hij wachtte er zich wel voor in deze omgeving van zijn avontuur melding te maken, daar hij zich daardoor in groote moeilijkheden zou kunnen brengen.

De pijl had hij met de grootste zorgvuldigheid met zijn zakdoek omwikkeld en in den binnenzak van zijn jas weggeborgen.

Raffles deed alle moeite om de stemming van het eerwaardige echtpaar en het jonge meisje te verbeteren door eenige zijner belangwekkende verhalen, maar blijkbaar hield de noodlottige gebeurtenis van den vorigen nacht de gedachten van het echtpaar Westburn en het jonge meisje nog al te zeer gevangen.

Nu en dan wierp Raffles het meisje een bemoeidigenden blik toe, als wilde hij haar verzekeren, dat alles goed ging.

Om elf uur stond hij op om afscheid te nemen.

Reeds had de bediende hem aangekondigd, dat zijn auto voor de deur stond.

Raffles vergewischte er zich van, dat hij werkelijk met Henderson te doen had en nam zelf achter het stuurwiel plaats.

Langzaam reed de wagen door den heerlijken nacht weder naar het landhuis van Raffles terug.

Midden op den grooten landweg echter liet Raffles den wagen plotseling met een ruk stilstaan.

— Hoorde je dat geluid niet, Henderson?

vroeg hij zachtjes.

Henderson boog zich voorover en luisterde scherp toe.

Een paar minuten verstreken.

Toen klonk op eenigen afstand een zachte, klagende roep, als van een verdwaalde vogel.

— Hoor je het nu? vroeg Raffles zachtjes.

— Ja zeker Mylord — het klinkt als het roepen van een verdwaalden vogel!

— Juist, Henderson, en wel van een vogel, die alleen in Indië thuis hoort! Ik ken dien kreet! Hij wordt vaak gebezigd door Hindoes die elkaar willen waarschuwen.

Op hetzelfde oogenblik had Raffles zijn plaats achter stuurwiel verlaten en stond nu op straat.

— Wat gaat gij doen, Mylord? fluisterde Henderson verschrikt, die door Charles op de hoogte was gebracht van de gevaren waaraan zijn meester kon blootstaan.

— Ik wil zien wat dat beteekent, Henderson! antwoordde Raffles vastberaden.

— Maar zij zullen u misschien doden, Mylord! fluisterde Henderson op angstigen toon.

— Dat is nog beter dan deze onzekerheid! zeide Raffles. Ik moet en zal weten wat er daarginds gebrouwen wordt!

Vastberaden greep Raffles zijn revolver, deed eenige stappen vooruit, terwijl Henderson op zijn beurt den wagen verliet en zijn meester langzaam volgde.

Raffles trachtte de duisternis met zijn blikken te doorboren.

Er was echter niets te zien op den eenzamen weg.

De maan was opgekomen en de kruinen der boomen, door den nachtwind bewogen, wierpen grillige schaduwen over de witte oppervlakte van den weg.

Heel in de verte blonken enkele lichtjes.

Onversaagd ging Raffles verder, terwijl zijn zenuwen tot het uiterste gespannen waren en zijn geoefend oor zelfs het minste gerucht opving.

Plotseling was hij bijna gestruikeld.

In de duisternis was hij aangeloopt tegen een staaldraad, die tussehen twee zware boomen dwars over den weg was gespannen.

Blijkbaar was dit pas kort geleden geschied.

De geheimzinnige vijanden van den Grooten Onbekende hadden er zeker op gerekend, dat de auto in snelle vaart tegen den dikken draad zou oprijden, en dat de inzittenden er uitgeslingerd en waarschijnlijk gedood zouden worden.

Henderson was spoedig naderbij gekomen toen hij zijn meester zag wankelen en met een

der tangen uit zijn gereedschapskist had hij den draad snel doorgeknipt.

Raffles ging verder.

Henderson liep naar de auto terug, ten einde deze voorbij de gevaarlijke plek te brengen.

Eensklaps bleef Raffles weder stilstaan.

Zijn scherp oor meende eenig gerucht in de heg ter rechter zijde van den weg te hebben opgevangen.

Het volgende oogenblik had hij zich bliksemsnel gebukt.

Het was geen seconde te vroeg!

Met een zacht huilend geluid vloog het zijden koord van een Wurger door de lucht!

De looden kogel suisde eenige centimeters boven het hoofd van Raffles voorbij en daarna slingerde het sterke zijden koord zich met zooveel geweld rondom den dunnen stam van een pas geplante den, dat het jonge boompje als het ware met een mes werd doorgesneden.

Een schor gebrul van woede klonk uit de heg op.

Blijkbaar had de Wurger reeds gezien, dat zijn aanval mislukt was.

En het volgende oogenblik stonden twee mannen, als uit den grond verrezen, voor Raffles.

Het waren twee Indiërs van krachtigen lichaamsbouw, in nationale kleederen gestoken met een rooden hoofddoek.

Zelfs in de duisternis was het boosaardig flikkeren hunner schitterende oogen duidelijk waar te nemen.

En ook glansde de maan in het lemmet van twee groote, kromme messen, welke de beide Wurgers in de hand hielden.

Raffles zag aanstonds het hachelijke van den toestand in.

Hij wist dat de Indiërs deze messen met buitengewone handigheid en kracht wisten te hanteeren en er zelfs niet voor terug deinsden met deze vreeselijke wapens, die bijna een pond wegen en waarvan het lemmet op de breedste plek een halve decimeter breed is, zelfs tijgers aan te vallen.

Hij stiet een zachten kreet uit om Henderson te waarschuwen, dat hij in gevaar verkeerde en bracht op hetzelfde oogenblik den Indiër die het dichtst bij hem stond, zulk een geweldigen kaakslag toe, dat de man even wankelde en toen in zijn volle lengte tegen den grond sloeg, waarbij het zware mes hem uit de hand vloog.

Daar hij niet wilde schieten dan in de uiterste noodzakelijkheid, sprong Raffles vlug als een kat op het wapen toe, nam het op en zette

zich in postuur.

Hij was bedreven in alle finesses van de schermkunst en wist ook wel met dit Indische wapen om te gaan.

Maar het bleek hem aanstonds, dat hij met een sterke tegenpartij te doen had.

Met een sissend geluid van woede wierp de Indiër zich op hem en slechts met de uiterste moeite kon Raffles den verraderlijken houw afweren, welken de Indiër hem trachtte toe te brengen.

Maar nu kwam ook Henderson toesnellen.

Juist toen de wapens voor den tweeden keer met een geluid als van scheurende zijde tegen elkaar botsten, greep Henderson den Indiër van achteren bij de schouders en trok hem met geweld achterover.

Met een onwillekeurig gebaar stak de Hindoe beide armen in de lucht.

Het volgende oogenblik deed Raffles met een geweldigen slag van zijn eigen wapen het kromme mes uit de hand van zijn aanrander vliegen.

Maar deze gaf zich niet zoo spoedig gewonnen.

Met het schuim op den mond verdedigde hij zich als waanzinnig.

Hij kronkelde zich als een slang, en wist eenige malen aan den greep van den reusachtigen chauffeur te ontkomen.

Hijgend rolden de drie mannen om en om over den breeden landweg.

De Hindoe beet en krabde als een panter, maar tenslotte moest hij het onderspit delven.

Uitgeput, hijgend en bloedend, terwijl zijn zwarte haar op zijn bezweet voorhoofd plakte en zijn hoofddoek in de worsteling was losgeraakt, lag de Wurger eindelijk machteloos op den rug uitgestrekt, terwijl Henderson boven op hem was gaan zitten, wachtend op de terugkomst van Raffles, die snel eenige touwen uit de kist met gereedschappen uit de auto was gaan halen.

Met behulp daarvan werd de Hindoe stevig gebonden en naar de auto gedragen.

Juist toen hij daarin was neergelegd, zag Henderson hoe de tweede Hindoe uit zijn bewusteloosheid ontwaakte en het op een loopen zette.

Zonder zich te bedenken, trok de chauffeur zijn revolver en vuurde, meegesleept door zijn woede, op den vluchteling.

Een rauwe gil werd vernomen, maar de Hindoe bleef voortsnelen.

Henderson wilde voor de tweede maal schieten, maar nu klonk de bevelende stem van Raffles:

— Laat die revolver zakken, Henderson! De man is al gewond en op gewonden schiet men niet!

— Maar hij zal zijn meester gaan waarschuwen, Mylord! riep Henderson uit.

— Dat vrees ik ook, maar daaraan is niets te doen! Kom, laat ons dezen schurk spoedig

in verzekerde bewaring brengen.

Raffles nam weder achter het stuurwiel plaats, Henderson ging naast hem zitten en in snelle vaart vloog de wagen nu over den weg en stond een half uur later stil voor het landhuis van Graaf Winston!

Lister weet, dat hij bijna altijd met een Heer te doen heeft, als hij „DUBEC” cigarettten rookt.

HOOFDSTUK VIII.

SHYDRIFT TEGEN RAFFLES.

Charles had er niet aan gedacht zich ter ruste te begeven, daar het hem toch onmogelijk zou zijn geweest den slaap te vatten, voordat hij zijn vriend veilig weder huis wist.

Op het geluid van de naderende auto was hij naar de voordeur gesnel en had deze opengemaakt.

Voor het hek zag hij den fraaien wagen juist stilhouden.

— Ben jij het, Edward? vroeg hij verheugd.

— Ja, Charles ik ben het, en ik breng een gast mee! klonk de diepe stem van Raffles uit de duisternis.

— Een gast? herhaalde Charles verbaasd. Hoe ben je daaraan gekomen?

— Dat zul je aanstonds zien klonk het weder.

Het volgende oogenblik zag Charles tot zijn verwondering Raffles en Henderson over het tuinpad aankomen terwijl zij een derden man tusschen zich in vasthielden, die blijkbaar slechts met moeite vooruit kon komen.

Spoedig zag Charles waaraan dit was toe te schrijven.

De beenen van den man waren met een touw zoodanig bevestigd, dat hij slechts zeer kleine stappen kon nemen.

Toen de drie mannen door het licht van de vestibule beschenen werden, riep Charles uit:

— Een Indiër!

— Een Indiër, en nog wel een Tugh! antwoordde Raffles kalm. Wij hebben het heerschap onderweg gevangen en het zal mij volstrekt niet verwonderen, als wij hier de hand hadden gelegd op den moordenaar den ongelukkigen rentmeester. Nu, wij zullen het spoedig zien!

De Indiër werd op een bank in de vestibule neer gezet en nu wendde Raffles zich tot Henderson

— Hoor eens James — het is zeer goed mogelijk, dat wij hier eenigszins overhaast moeten vertrekken, in ieder geval moet je daar rekening mede houden en maar niet naar

bed gaan. In Londen kunnen wij de schade wel weder inhalen. Zorg er voor, dat ik op ieder gewild oogenblik de auto kan klaar vinden.

— Ik zal er voor zorgen, Mylord! antwoordde Henderson.

— En dan nog dit, vervolgde Raffles, zet je ooren en oogen vooral goed open, want ik vrees dat wij er hiermede nog niet af zijn, en dat het gevaar nog altijd dreigt!

— Ik zal goed opletten, Mylord! hernam de brave chauffeur.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen en viel de buitendeur weder dicht.

De Hindoe was onbeweeglijk op dezelfde plek blijven zitten.

Het eenige wat aan hem bewoog waren zijn schitterende zwarte oogen, die onrustig, met een valschen blik van Raffles naar Charles dwaalden.

Raffles speelde n gedachten verzonken met den rooden hoofddoek van den Wurger, dien hij had opgeraapt en medegenomen.

Toen wendde hij zich tot Charles met de vraag:

— Wees zoo goed en haal eens de beide stukjes rood doek uit een doosje op mijn toilet tafel in de slaapkamer!

Charles haastte zich om aan het verzoek te gaan voldoen en keerde even later met het gevraagde terug.

Raffles had intusschen den doek uitgespreid op een andere bank in de vestibule.

De doek was nog bijna nieuw en het was onmiddellijk te zien, dat er een paar kleine flarden van waren afgescheurd.

Raffles nam de stukjes doek aan en paste ze zorgvuldig in den rooden lap.

Toen vestigde hij zijn grijze oogen met een harde uitdrukking op het donkerbruine gelaat van den Hindoe en zeide kortaf:

— Gij zijt de man die den rentmeester vermoord hebt!

De Wurger antwoordde niet, maar stiet een sissenden klank uit.

— Gij kent toch Engelsch, hoop ik? zeide Raffles met stemverheffing.

De Hindoe knikte.

— Welnu, dan zou ik maar aanstonds bekennen, want loochenen zou u toch niet baten. De bewijzen zijn overstelpend. Dit stukje uit uw hoofddoek is gevonden in de heg, vlak bij de plaats waar het slachtoffer gevonden is. Bovendien hebt gij mij zooeyen willen wurgen met hetzelfde koord, als waarmede gij dien ongelukkige gedood hebt!

De Indiër boog het hoofd.

Zijn gelaat had nu een vale tint gekregen.

— En als het zoo was? vroeg hij in vrij goed Engelsch. Wat zoudt gij dan met mij doen?

— Vraagt gij dat nog, ellendeling? riep Raffles vertoornd uit. Ik zou natuurlijk doen wat mijn plicht is en u aan het gerecht overleveren. Meent gij dat moorden in dit land ongestraft mogen blijven? Gij zijt een lafhartige sluipmoordenaar en als ik u moest rechten, dan zoudt gij reeds morgen aan de galg bengelen!

Weer liet de Hindoe het sissend gefluit hooren en keek Raffles met een blik vol machtelozen haat aan.

— Zijt gij van plan op mijn vragen te antwoorden? gng deze onverstaanbaar voort.

— Misschien! bromde de Inlander. Dat zal van den aard van uw vragen afhangen.

— Gij zijt in dienst van professor Shydrift, nietwaar? vroeg Raffles.

De Indiër haalde de schouders op.

— Uw zwijgen is mij voldoende antwoord! hernam Raffles. Welnu, hoor naar wat ik u te zeggen heb! Er zucht een jonge Engelschman reeds eenige uren in de gevangenis wegens een misdaad, die gij bedreven hebt. Ik zou u sterk aanraden uw misdaad te bekennen, want als gij dat doet, dan zeg ik u als man van eer de hulp toe van een zeer invloedrijk man, die u althans van de galg zal kunnen redden, al verdient gij het waarlijk niet! Morgen reeds, bij het kriecken van den dag bevindt gij u in handen van den commissaris van politie van dit dorp. Ik beschik over zeer machtige middelen en zal het aanstonds weten als gij mij tracht te bedriegen of halsstarrig blijft ontkennen. Dit laatste zou u trouwens weinig baten, want de bewijzen zijn tegen u. Gij grijnslacht, schurk? Gij denkt zeker dat ik mijn identiteit dan zou moeten opgeven? Welnu, ik verzeker je, dat ik wel middelen zal weten te vinden om daartoe niet gedwongen te zijn. En nu — sta op!

De Hindoe gehoorzaamde langzaam.

Raffles nam hem onder den arm en gaf Charles een wenk hetzelfde te doen.

De beide vrienden brachten den gevangen Hindoe naar een keldergewelf, waaruit hij onmogelijk zou kunnen ontsnappen.

Daarop begaven zij zich naar de werkkamer van Raffles.

Met een zucht van verlichting liet deze zich in een stoel neervallen.

— Ik geloof wel te mogen zeggen, dat dit het einde van het avontuur is!

— Geloof je dat werkelijk, Edward? En als die ellendeling eens blijft ontkennen?

— Dat zou hem niets baten! hernam Raffles, want de bewijzen overstelpen hem! Des-

noods deel ik den politie-commissaris den aanslag van dezen nacht mee!

— Dat zou ik vooral niet doen! riep Charles verschrikt uit. Want dan zal Shydrift zich ongetwijfeld wreken en de commissaris onmiddellijk mededeelen dat Graaf Winston en John Raffles een en dezelfde persoon zijn.

— Dat zou hij inderdaad, mijn waarde heer... klonk plotseling een scherpe stem uit een donkeren hoek van de kamer.

Raffles en Charles stonden verschrikt op.

Professor Shydrift kwam langzaam eenige stappen naar voren, even kalm alsof hij zich in zijn eigen huis bevond en naast hem schreed een hond van buitengewoon groote afmetingen, zooals de beide vrienden er nog nimmer een gezien hadden.

Het was een buitengewoon groote wolfs-hond met boosaardig fonkelende oogen en een waar roofdierengebitt, machtige kaken en sterke gespierde pooten.

Raffles was zooals gewoonlijk de eerste die zijn bedaardheid herkreeg.

— Ik heb de eer en tevens het twijfelachtige genoegen professor Shydrift tegenover mij te zien? vroeg hij.

— Die ben ik mijn waarde heer John Raffles! antwoordde Shydrift op zoetsappigen toon.

— Sta mij dan toe, u mijn compliment te maken over uw stoutmoedigheid, vervolgde Raffles, met een klank van oprechte bewondering in zijn stem.

— O, het heeft niets te betoekenen! zeide Shydrift met een afwerend gebaar, ofschoon deze lofspraak uit den mond van zijn doodsvijand hem blijkbaar genoeg deed. Ik ben hier door een van de ramen binnengedrongen, juist op het oogenblik dat gij beneden met mijn bediende bezig waart en terwijl uw chauffeur de auto wegreed.

— Wel, het is een enigszins ongebruikelijke manier om den lieden een bezoek te brengen! hernam Raffles. Maar misschien denkt gij daar anders over. Wilt gij niet plaats nemen?

Raffles wees met een uitnoodigend gebaar naar een grooten leunstoel dicht bij zijn bureau.

Professor Shydrift deed eenige stappen naar den stoel toe en wierp er een vluchtigen blik op.

Zijn groenachtige oogen fonkelden spottend

— Het is heel vriendelijk van u, John Raffles, maar ik houd niet van leunstoelen, waarvan de leuning een stalen voor bevatten, die u vastgrijpen, zoodra gij op dien kleinen knop daar onder het bereik van uw hand zoudt drukken.

Raffles beet zich op de lippen.

Hij begreep dat hij met een tegenstander te doen had, die tegen hem was opgewassen.

— Zooals gij wilt! ze de hij achteloos, terwijl hij langzaam naar zijn bureau toe schoof.

Met een vaag glimlachje op zijn smal bleek gelaat had Shydrift deze beweging gevolgd.

— En zoudt gij mij nu wel het doel van uw vriendelijk bezoek willen zeggen, professor? vroeg Raffles, zijn blik strak op het gelaat van den indringer gevestigd.

— Wel, dat moet u duidelijk zijn — ik wil mijn bed'ende terug!

— Maar hij is een moordenaar. Hij heeft den rentmeester vermoord!

Shydrift haalde de schouders op.

— Het is mogelijk! zeide hij. Dat raakt mij niet. Ik wil niet beroofd worden van een zeer kostbaren dienaar en ik eisch hem terug!

— En als ik weiger?

— Dan zou ik geweld moeten gebruiken! antwoordde Shydrift.

Op dat oogenblik stond Raffles vlak voor zijn bureau.

Bliksemsnel rukte hij een der laden op en nam er een groote revolver uit.

— Maar het geweld zou wel eens aan mijn zijde kunnen zijn! riep hij uit, terwijl hij het wapen op het gelaat van den professor richtte.

Geen spier op het gelaat van den indringer bewoog.

— Misschien! zeide hij op drogen toon. Maar die revolver kunt gij wel laten zakken — ik heb er zooveel de patronen uitgenomen!

Met een snellen blik overtuigde Raffles zich, dat Professor Shydrift de waarheid had gesproken.

Hij wilde zich echter volstrekt niet bloot geven voor zijn doodsvijand en legde met een kalm gebaar het wapen weder ter zijde.

— Mijn warme hulde, professor! Gij zijt een man van de daad!

— O, het was slechts een kleine voorzorgsmaatregel! hernam Shydrift, met een spottenden blik op het gelaat van zijn tegenstander. Wat mijnheer uw vriend betreft — hij is onschadelijk, want zijn revolver ligt in zijn slaapkamer!

Met deze woorden haalde Shydrift zelf een zeer groote revolver te voorschijn, welke hij met een langzaam gebaar op de borst van Raffles richtte.

— Ik geef u twee minuten bedenktijd, mijn waarde heer Raffles! zeide hij op kouden toon. Dan moet gij u bedacht hebben, want anders zou ik u tot mijn spijt moeten dooden! En mijn hond zou uw waarden vriend wel in bedwang weten te houden, dat verzeker ik u.

— Zoudt gij denken? vroeg Raffles op eigenaard'gen toon.

— Meent gij soms van niet! hernam Shydrift toornig. Gij zijt immers in mijn macht!

— Dat is nog te bezien! riep Raffles op luiden toon.

Op hetzelfde oogenblik drukte hij met de rechterhand op een onzichtbaar knopje onder aan het tafelblad.

Tegelijkertijd voelde Shydrift zich het wapen als door een onzichtbare, maar onweerstaanbare macht ontrukken!

Het onderdeel van een seconde later vloog de zware revolver door de lucht en bleef zitten tegen een kleine elektrische lamp op het bureau!

Met de rechterhand greep Raffles de kolf van het wapen vast, terwijl hij tegelijk het knopje losliet.

— Het is heel eenvoudig! zeide hij, als ter verontschuldiging en met een glimlach op zijn gelaat. Deze zoogenaamde lamp is in werkelijkheid niets anders dan een ontzaglijk sterke electro-magneet, die ik zooeven in werking heb gesteld. Als gij den tijd hadt gehad mijn kamer eens goed op te nemen, zoudt gij inzien hebben, dat zich hier binnen geen enkel voorwerp van metaal bevindt, behalve deze zoogenaamde lamp. En mag ik u nu verzoeken, toch maar even in dien leunstoel plaats te nemen?

Het gelaat van Shydrift vertoonde een uitdrukking die onmogelijk is weer te geven.

Het had een aschvale tint gekregen.

Maar niettemin nam hij met trillende knieën en een blik vol machteloze woede in den stoel plaats.

De revolver, door de machtige magneet uit zijn hand gerukt, was met doodelijke juistheid op zijn gelaat gericht.

Maar even voor hij zou gaan zitten verscheen er een valsche trek op zijn mager gezicht.

De ijle haren van zijn dunnen, langen baard trilden door de zenuwachtige beweging zijner lippen.

Toen klonk zijn bevelende stem door het vertrek:

— Vooruit, Nero! Aangepakt!

Shydrift had nog niet uitgesproken of de reusachtige hond vloog met een kort, heesch geblaf op Raffles toe.

Op hetzelfde oogenblik wierp Shydrift zich met een sprong als van een tijger op Charles en bracht hem een slag toe, dien hem op den grond deed stortten.

De hond was Raffles naar de keel gevlogen.... het volgende oogenblik zou hij zijn

vreeselijke tanden in het vleesch van zijn vijand hebben begraven.

Maar Raffles wachtte den hond kalm af.

Voor de pooten hem aanraakten klonk er een schot.

En als een levenloos voorwerp viel het monster zieltoegend aan zijn voeten.

Raffles stormde nu op Shydrift toe, die met een dolk in de hand over Charles heen gebogen stond en op het punt was toe te stooten.

Hij rukte den ellendeling achterover en ontwong hem het mes.

Hetgeen volgde was in enkele seconden verricht.

Charles sprong vlug op zijn voeten en met behulp van zijn vriend had hij den professor spoedig gebonden en onschadelijk gemaakt.

De beide mannen droegen den Koning der Misdadigers naar den leunstoel, Raffles bracht het mechaniek in beweging en de beide stalen armen sloten zich zoo vast om het lichaam van Shydrift, dat het hem onmogelijk zou zijn een enkele beweging te maken.

— En luister nu eens goed, mijn waarde professor! begon Raffles, terwijl hij kalm zijn kleederen weder in orde bracht, die door de worsteling eenigszins geleden hadden. Gij moogt gerust weten wat ik ga doen, want nu kunt gij mij toch niet meer schaden. Ik begeef mij nu aanstonds naar „Strawberry Hall”, ten einde mijn pupil naar een veilige plaats te brengen, waar zelfs gij haar niet zult kunnen vinden! Daar blijft zij, totdat ik maatregelen genomen heb, om haar vermogen eens en voor altijd aan uw roofgierige klauwen te onttrekken! De kans om de millioenen ooit in uw handen te krijgen, kunt gij nu wel als voorgoed verkeken beschouwen! Ik geef u de verzekering, dat ik althans in dit opzicht uw meerdere ben! Gij zelf blijft hier, omdat ik u slim genoeg acht, mijn spoor te volgen. Een mijner mannen zal u, goed vermomd, zooals vanzelf spreekt, morgenochtend komen bevrijden. Hij komt met een snelle auto hier en zal buiten deze kamer de stalen armen van den stoel weder in hun vorigen stand terug brengen. Gij zijt dan nog gebonden door de touwen en zult met uw bekende handigheid er wel in slagen ze los te maken! In ieder geval zal daar wel een uurtje mede heengaan en in dien tijd zal mijn lasthebber reeds ver zijn.

Raffles wachtte even en vervolgde toen:

— Voor ik naar de villa snel, waar mijn pupil zich bevindt, breng ik den Hindoe, uw medeplichtige en een wild dier als gij, in verzekerde bewaring! Hij zal zijn gerechte straf niet ontgaan! En hiermede neem ik afscheid van u, Professor Shydrift! Ik weet niet

of wij elkander zullen terug zien — maar mocht dit het geval zijn — dan wensch ik u een beter succes met uw onderneming toe, dan waarop uw laatste aanslag kan bogen!

Met deze woorden liet Raffles de revolver van Shydrift in zijn zak glijden, maakte een

diepe buiging voor den gevangene, wenkte Charles hem te volgen, en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

Shydrift bleef alleen met den stervenden hond in het stille huis achter.

De volgende aflevering bevat:

De Siameesche Tweeling

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885